

DISSERTATIO INAUGURALIS 27
MEDICO-FORENSIS, 1728, 1
DE
**MORBIS SIMULATIS
AC DISSIMULATIS,**

QVAM
DEO AUXILIANTE
IN ILLUSTRIS CHRISTIAN-ALBERTINA
PRAESIDE
PRO-RECTORE H. T. MAGNIFICO
DN. CAROLO FRIDERICO
LUTHERO,
MEDICINÆ DOCTORE ATQVE PROFESSORE
LONGE CELEBERRIMO
PATRONO AC FAUTORE SUO ÆTATEM VENERANDO,
PRO GRADU DOCTORIS
SUMMISQUE IN ARTE SALUTARI HONORIBUS AC PRI-
VILEGIIS LEGITIME AC RITE CAPESSENDIS,
DIE XXVII. NOVEMBRIS ANNO M DCC XXVIII.

H. L. C.
PVBLCO ERVDITORVM EXAMINI SVBMITTIT
WILHELMUS HENRICUS
Saldschmiedt.

K I L I E,
LITTERIS REUTHERIANIS.

DISSERTATIO IN CURA
MIRCO TORRE

DE

MORBI SIMILITUDINE
AC DISSIMILITUDINE

IN ILLUSTRATIONE
PROF. P. R. T. M. A. G. N. I. C. I.
DR. CAROLO FRIDERICO
LUTHERO

MEDICINAE DOCTOR ET PROFESSOR
PUBLICI INSTITUTI
PATRONO AC PATRORE
PRO GRADU DOCTORIS
SOLLEMPNITER IN ARTE SALUTARI HONORIBUS AC
HONORARIIS IN PROCESSIONE AC RECEPTIONE
WILHELMUS HANCKE

LITTERIS REUTHENIANIS

Q. D. B. V.

um in omni vita genere fitiones occurrant, modo laudabiles, modo cum mendacis pari ambulantes passu: quid mirum, si nec Medici sibi gratulari queunt, subjecta praxcos sua semper esse genuina? siquidem experientia locuples est testis, dari nonnunquam egros sicte tantum tales; alio vero tempore actu presentes morbos celari ac negari ab ægrotis. Hinc non inutile judicavi, Speciminis Inauguralis loco de Morbis Simulatis & Dissimulatis agere. Ante vero quam hunc in me suscipiam laborem, Altissimum Numen humillimis invoco precibus, velit me in omnem veritatem ducere, conatusque meos ita fortunare, ut in Societatem Civilem aliquid exinde commodi derivetur!

Th. I.

Quæ non sunt, simulo: quæ sunt, ea dissimulantur. Ac proinde Simulatus Morbus dicitur ille: qui nec actu præfens, nec affligens sermone & gestibus studio refertur ac effingitur; Dissimulatus autem Morbus: qui actu præfens atque affligens celatur ab ægrotis. Cujus Definitionis occasione non possum non notare, Auctorem *Dissertationis de Ægrotis Mendacibus sub Præsidio Cl. Vestii Erfordiae 1711. habita* longius a veritate abesse, quando s. s. sibi persuadet, simulari etiam morbos ex simplicitate atque ignorantia. Certe exemplum, quod ex Parentis mei summe venerandi *Dissert. de Imaginatione Hominum & Brutorum pag. 10.* adducit, ad imaginarios morbos erit referendum a simulatistoto celo differentes. Uti vero ignoti nulla est cupido: ita impossibile est, illum simulare morbum, qui num adsit nec ne? ignorat homo. Qui cor male affici perhibent, mali sede in ventri-

A

culo

culo hærente; qui mere scorbutici existentes nephritidem accusant; qui cruditatibus primarum viarum laborantes, de phthisi conqueruntur &c. non simulant, uti Auctor putat, sed ignorant morbum, qui eos infestat ejusque sedem. Contradictorium itaque est, morbos ex ignorantia simulari. Idem propemodum de simplicitate esto judicium, utpote quæ cum ignorantia magnopere convenit.

Th. II.

Primo autem morbos simulari solitos in medium adducere liceat. De hoc genere adeo sunt multi, (loquacem de lassare valent Fabium) ut, si omnes recensere vellem, magnæ molis tractatus foret conscribendus. Quamobrem nimiam prolixitatem evitaturus hic non agam (1) de morbis, qui vel ipsi leviores sunt, vel leviores ob causas finguntur, aut in quibus vel cognoscendis vel curandis nullum a Medico auxilium expetitur. Sic e. g. quem latet, mendicos manuum amputatione, claudicatione similive morbo dolose plerumque efficto ad opus misericordiæ prætereuntes in viis publicis allicere? quos tamen, mox scipione, cui innitebantur, manibus apprehenso, pristinam agilitatem pedum manuumque usum recuperasse, jucundo spectaculo non raro videmus. Hujusmodi farinæ hominibus datus triobolus est panacea, & longam gratiarum seriem extorquet. (2) Talium porro expositione superfedebo morborum, quos variis que rebus mentiri quidem, non tamen secundum leges artis ita simulare valet quisquam, ut non facile ab omnibus fraus ista sentiat, Medico vero accedenti statim in oculos incidat. Spectant huc omnes febres & illi morbi, qui febrem tanquam essentielle symptoma conjunctam habent. Effectus enim febrilium, ex quibus collective sumtis actualis earum præsentia dignoscitur, nemo exacte imitari valet. Denique (3) nullam
corum

eorum mentionem faciam; qui legitimum ob finem; i. e. boni cujusdam obtinendi vel mali averruncandi cognitione distincta prægressa, morbos interdum studio effingunt. Quæ dolus bonus ut eo melius succedat atque occultetur, peropus est, Medicus simul in consilium vocetur, aut non quis, sed qui silentium diutius tenere valet, quam cum est solus. Pertractandi igitur restabunt illi morbi, (1) qui tum majoris momenti finguntur ob causas, tum in se spectati sunt paullo graviore, (2) quorum certa & evidentia signa æque omnibus non patent, hinc arte vel potius fraude quadam fingi possunt; (3) qui plane illegitimum ob finem simulantur.

Th. III.

Ex Definitione supra data clarissime, nisi fallor, intelligitur, morbum simulari nullum posse, nisi similitudinis quid astute effingatur, quod verum morbum suo modo referat. Unde sponte elucescit, morbos, etiam si dolus adsit malus, non sine omni prudentia simulari, hominesque ad simulandum eo aptiores esse, quo majorem sapientiæ gradum prudentiæque possident. Quæ res cum ita sit comparata, nemo inficias ibit, ad morbos fictos dijudicandos, non modo accurata scientia Medica instructum, sed singulari etiam sagacitate præditum, judicio acri atque penetrante polentem, & prudentiæ quam maxime laude conspicuum requiri Medicum. Semper autem quædam præcesserit suspicio necesse est, morbum, de quo queritur ægrotus aut quo laborare videtur, simulari duntaxat, non vere affligere; sive suspicio illa inter visitandum ipsi excitetur Medico, sive Jcto, qui de reis ob commissa crimina carceri inclusis & ægrotare incipientibus, sapius tale quid suspicatur, hincque a Medico expetit, ut post circumstantiarum sedulam indagacionem sententiam suam aperiat, utrum verus adsit morbus, an fin-

gatur? *Morbum enim alleganti fides non est adhibenda, nisi ex Medicorum assertione constiterit, uti perbene monet Stryckius de Jure sensuum disp. I. c. 1. §. 39. p. 42.* Quare non incongruum erit, si generales quasdam Regulas atque Cautelas præmittam, quibus probe observatis, & pro variante morborum indole nunc una alterave illarum, nunc pluribus in subsidium vocatis, fictorum morborum diagnosi commode possit elici. Prima itaque eaque palmaria esto: Attente dispiciatur, aliquod pathognomicum signum, a morbo, qui simulari præsumitur, inseparabile, deficiat, nec ne? (2) Reliqua quoque morbi signa, symptomata, hominis temperamentum & omnes tam antecedentes quam præsentis circumstantiæ attendantur probe, & studiosè inter se conferantur. (3) Variæ spinosæ captiosæque quæstiones de morbi indole confuse proponantur, dissimulate tamen & non sine judicio, ne fraus suboleat ægroto. (4) Frequenter visatur æger, præcipue in ipso morbi paroxysmo. (5) Partis affectæ accurata fiat inspectio. (6) Ex domesticis, testibus fide dignis, & vigilibus hunc in finem data opera conductis, exspicari expedit circumstantias ad rem apprime facientes. *Conf. D. Mich. Alberti Systema Jurisprudentiæ Medica, cap. X. §. 4. 5.*

Th. IV.

Ad specialem jam pertrastationem ut deveniam, facilius plerisque reliquorum hi fingi atque simulari possunt morbi, qui a sensorio communi destructo mentisque imperio graviter læso ortum suum trahunt. Quos inter Melancholia, Mania aliæque nonnullæ deliriorum species non postremum occupant locum, quas rei, ut supplicia ob commissum nefarium quodpiam & capitale crimen promerita evolent, modo proprio instinctu, modo aliorum, & eheu! Advocatorum irreligiosorum interdum suasu malitiosè sæpenumero simulant.

lant. Melancholiam primo quod attinet, ea aliquando de- *Melancholia simulacra.*
linquentes carceri inclusos vere corripì mirandum non est; cum animus facinorum recordatione perturbatus, simulac conscientia sensim evigilarit, nunquam timore ac mœrore sit vacuus, unde istiusmodi tristibus ideis menti continuo obversantibus, omnino temporis successu vera & confirmata Melancholia accedere omneque mentis in corpus imperium destruere potest. Quapropter sane eo majori circumspectione Medicus suspecto in casu consultus in omnes inquirere circumstantias debet, ne in iudicio suo coram Iudice deponendo (de corio enim humano hic luditur) hallucinetur. Et ut paucis multa comprehendam: Si testes probatae fidei affirmant, Melancholicum ante perpetratum scelus vel facinus animo semper erecto & tranquillo incessisse; Si temperamentum corporisque constitutio vividusque faciei color contraria ostendant, & certo constet neque avum neque proavum ipsius neque alium consanguineum Melancholicos fuisse; si hominis sermones atque ad quaesita responsiones variis temporibus nil alant absurdi, circa illa praecipue objecta, circa quae insanivit paulo ante; si, dum aliis remotis arbitris omnibus cum hunc in finem adornatis ac instructis custodibus verba facit, amentiam mirifice imminui, redeuntibus vero iis, quorum veritatem nosse interest, augeri ac intendi observetur, idque repetitis vicibus ita accidat; denique si placido per intervalla illum sepeliri somno vigiles referant; sane ex horum indiciorum collatione ac consideratione prudente concludere omnino fas est: non vera captivum affici melancholia, certissime non confirmata. De hac enim unice hic quaestio movetur; quae est in Fieri, sive gradum nondum acquisivit tantum, ut mens directionem in voluntatis instrumenta penitus amiserit, neminem a poena liberabit, & a nemine fortassis simulabitur.

A 3

Th. V.

Th. V.

Equidem indigitata methodus & Medici & Jcti desiderium plerumque explebit. Quodsi vero criminis reus tunc demum atra bile agitari incipiat, quando jam per dimidiatum anni spatium & ultra in carcere asservatus, ibique miseria cum acetō acceptus, i. e. furfuraceo, sicco, mucido pane, & cerevisia tenui aut simplicissima aqua consolatus, atque ob insuetam solitudinem & diurnitatem tempestatis incommodorum, valde fatigatus, afflictus, debilitatus somni pene expertus redditus, & omni spe salutis orbatus fuerit; is profecto fronte vultuque minus alacri floridoque, sed emaciato & omni coloris decore destituto, corpore monogrammo ac lamentabili voce simulationem facillime sustinere poterit. Quare hoc in casu modo commemoratae praescriptiones ad intimam indicationem morbi non totam paginam absolvent, verum alio praeter illas adminiculo erit opus, cujus ministerio fraus fraude compensetur. Nimirum aegrotante incio terebra perforetur lacunar vel janua carceris, ut per exiguum foramen, quinam melancholici sint gestus, solus quando est relictus, an etiam tunc crines evellat, ruminetur atque secum colloquatur, (quod hoc mali genere affectis solis existentibus familiare esse solet,) aut cum pavimento ac parietibus contentiose disputet, oculis usurpare liceat. Haec vero observatio vel eam ob causam repetitis vicibus diurno aequae ac nocturno tempore est instituenda, quia non omnis Melancholia continuo tragoedias suas ludit, sed interruptum est interdum illud delirii genus, lucidaque intervalla habens; ut igitur nil certi definire conveniat, antequam res ipsa animadversione crebra satis fuerit perfecta.

§. VI.

Mania ficta

In Pseudo-Mania; quae precedente affectu, quod ex morbo

dicendis liquido pateſcet, facilius longe detegitur, tanto in-
 veſtigationum apparatu Medicus non indiget. Quem enim,
 quaſo, in arte Apollinea vel leviter verſatum fugit, conti-
 nuam Agrypniam ad plures ſeptimanas imo menſes protra-
 ctam, intenſiſſimi frigoris tolerantiam impunem, corporisque
 tam ſtupendum robur, ut ægri effrenato ejusmodi furore
 exarſi catenas ferreas frangere foresque diffringere valeant,
 & ab octo ſapius hominibus robuſtis vix coerceri queant, ef-
 ſentialia maniaci furoris ſymptomata conſtituere? Spiritus
 quippe animales hoc in morbo admodum ſunt activæ & vere
 igneæ naturæ, atherive concentrato ſimiles; ex quo, niſi
 fallor, fundamento recenſiti effectus deduci omnino debent
 atque derivari. Nam ſanorum etiam corpore nimio agitato
 motu fit, ut illud tandem totum incaleſcat, frigusque impu-
 ne ferat: quod cum in ſtatu naturali contingat; quidni & in
 maniacis? Equidem me non latet, immane illud robur vim-
 que fere Herculeam, poſtquam per aliquot menſes, imo u-
 num alterumve annum duraverit jam morbus, interdum a-
 deo imminui & decreſcere, ut furenti audacique conatui re-
 primendo unicus homo ſufficiat; aut victu diutius ſubtracto
 vires (prudente conſilio) debilitari ægrotorum ad ſomnum iis
 conciliandum, hacque ratione ipſum morbum propulſandum;
 nil tamen impedit, quo minus iſtud in numero inſeparabi-
 lium maniacæ ſymptomatum habeam. Siquidem Medicus hic
 non poſt feſtum demum in conſilium advocari ſolet, & præ-
 terea roboris paulatim contingens in imbecillitatem mutatio
 re ipſa criſeos indolem obtinet, denotatque, vel malum bre-
 vi plane ceſſaturum, (minimum ad tempus, donec nempe
 novo ſubminiſtrato fomite recollectis viribus tragœdiam re-
 dintegret) vel in Melancholiam aut Fatuitatem tranſiturum.
 Ideoque ex defectu præternaturalis muſculorum roboris, &

ex placido per intervalla obrepente somno simul sumtis, Maniam fingi, evidenter cognoscitur. Qui in his nondum acquiescit, ei auctor sum suasorq; ut super scelere & malitia suspectum, frigori externo, dummodo hiems præsto sit, per aliquod temporis spatium exponendum curet, advertatque probe, male ab illo afficiatur, horreat, rigeat? nec ne? Vera enim mania laborantes hieme etiam gelidissima & nudo corpore per aliquot dies interdum sub dio egisse, neque tamen inde eorum congeliatos fuisse humores, aut membra pernionibus sphaceloque correpta, tantum abest, ut quicquam incommodi frigorisque senserint, exempla passim notata testantur. Alia indicia, oculos v. g. sine intermissione torvos & sanguine suffusos, &c. brevitatis causa ut nunc silentio præteream.

Th. VII.

Mentionem potius hoc loco injicere e re erit eorum, qui ut proprii commodi obtinendi causa testamenta facta irrita reddant, testatorem mentis compotem non esse, aut eo, quo condebat, tempore, non fuisse, simulate ad judicem deferunt. In hoc rerum statu consultus medicus prudenter se gerere debet, & considerate ad omnes circumstantias speciemque delirii allegati attendere, easque cum quaestionis subjecti aetate, temperie, vitæ, morum, aliarumque actionum genere studiose conferre, & potissimum respicere ad singularum mentis abalienationum individua & essentialia signa, ex quorum absentia vel præsentia facile renunciationem suam formare poterit.

Th. VIII.

*Fatuitas
simulata.*

Ad deliriorum sine febre contingentium classem Medici quoque Fatuitatem ac Stupiditatem referunt, siquidem & hæc mentis abalienationem utique supponunt. Parum vero vel
ni-

nihil hi duo affectus a se invicem differre videntur, præcipue si stupiditatis definitionem a *Dan. Sennerto Med. Pract. L. I. cap. V. p. 292. & 293.* suppeditam admittere velimus, ubi ita loquitur: *Stupiditas est symptoma imminuta phantasia & ratiocinationis, adeo ut homo stupidus parum aut male judicet.* Quis non videt, nihil huic definitioni inesse, quod non æque quoque fatuitati accommodari possit? Quoniam itaque in fatui hominis cerebro magna adest idearum confusio, nulla claritas, nulla distinctio: nulla certe deliberatio, nulla veri boni appetitio, verique mali averfatio, nulla denique voluntas præeretica, in stupido intellectu locum invenit. Hinc ejusmodi hominem, quodcumque facinus, quodcumque delictum aut crimen perpetraverit, ab omni pœna tam capitali quam afflictiva corporis Jcti recte absolvunt. Ast vero hac ipsa liberatione & vacuitate pœnarum capitalis aliusve atrocis criminis rei ad pœnas promeritas effugiendas quandoque astute utuntur, vultu, sermone ac gestibus æmulando fatui personam. Et sane fatuitas facili simulatur negotio, detectio autem talis fictionis difficultatum est plenissima. Etenim gestus agere ridiculos, ineptos, atque a mentis compotum hominum moribus quam maxime alienos, linguam ore exserere, ad interrogata vel nihil, vel absona & absurda respondere, aliaque fatuitatis indicia edere, in cujusvis potestate est situm. Ideoque magna circumspectione opus erit Medico a Judice in consilium vocato ad hanc Amentiaæ speciem veram a ficta judicandam. Equidem antecedentiæ & anteaçta, (modo de iis inter alios constet aut constare queat,) indagare, eaque cum variis circumstantiis & signis presentibus conferre, per est necesse; investigari nempe debet, an connata fuerint dementes tales ideae, tuncque ordinarie operculum cerebri non rite formatum aut caput monstruosum conspici solet; an graviter o-

B

lim

lim caput sit læsum ex vulnere, lapsu graviori, verberibus an epilepsia, mania aut melancholia laboraverit homo; item aningens ebrietas aut ebriositas præcesserit. Verum enim verolice testes fide digni omni asseveratione affirmaverint, reum mente semper bene valuisse, prædictisque accidentibus nunquam fuisse obnoxium: tamen in iis solis acquiescere non satis possumus. Subiunt namque interdum aliæ causæ magis absconditæ & nos latentes, quæ fatuitatem sensim sensimque inducere sicut aptæ, v. g. venus immodica, quam occultissime plerumque exercere solent lascivæ libidini dediti. Interim causarum evidentium absentia simulationis præsumptionem magnopere auget; & tunc non solum mitissimi illi torturæ gradus, terror verbalis, deductio ad carnificinæ locum, ubi tormentorum apparatus posci & parari videat inquisitus, apprehensio ejusdem carnificis manibus vestiumque detractio & alligatio, licite in usum sunt vocandi; verum etiam levior, me iudice, torturæ realis gradus, scilicet strictura pollicum & laxiorum funium tormentum tentari poterit, non tam ut homicidium aliudve nefarium facinus fateri cogatur reus; (hoc enim fatui plerumque sponte indicare solent,) quam eum præcipue in finem, ut sub equulei actu experiamur, an ne fortassis tunc ratione adhuc præditæ mentis indicia quædam manifesta compareant, aut ipse reus graviorum cruciatuum metu ad confessionem simulationis suæ adducatur. Quodsi vero frustra interrogetur, non immerito quaritur, an sit absolvendus? Et respondent JCTi, utique, quia in re dubia melius est, nocentem dimittere, quam innocentem damnare; ita tamen, ut non libertati suæ relinquatur, sed associatis custodibus debite servetur, ne vel fuga ulteriori inquisitioni finem imponat, vel aliis mortem inferat, cum exempla prostant, vera fatuitate correptos cum aliorum ho-

mi-

minum vita egisse acsi luderent tesseri, exemplo mulieris in prædio Barenfleeth, filio guttur præcidentis, filiam vero aquæ immerfam crudeliter enecantis. Præterea per aliquot adhuc menses variis stratagematibus est circumveniendus fatuus suspectus, varia ipsi offerantur medicamenta morbo neque valde opposita neque nocentia, Medicus quoque elapso aliquo temporis spatio bonam remediorum efficaciam brevi futuram, spemque integritatis mentis mox reditura, ipso audiente, adstantibus prædicat, cæteraque apposite fiant, quæ fictioni denudandæ inservire queunt. Et si tandem horum remediorum interventu *Ciceronis effatum, simulatum quicquam non posse esse diuturnum*, quod in *Lib. de Offic.* habet, hic compleatur, fatuusque conditionis suæ pertæsus præter spem ac opinionem omnem ad sanitatem mentis redeat, extra controversiam erit positum, ex industria illum stupiditatem simulasse, eo quod vera fatuitas vel præstantissimorum remediorum efficaciam eludere soleat, & merito inter illos debeat referri morbos, qui ut plurimum sunt incurabiles.

§. IX.

Inter morbos sensuum interiorum referri quoque solet Satanica Obsessio, quam, horrible dictu! lucri obtinendi causa homines interdum fingunt. Imposturæ ejuscemodi exemplum recenset *Montanus in Itinerario Gallico*, & *Borellus simulatum dæmoniacum describit Cent. IV. Hist. & Obs. varior. Med. phys. Obs. 47. p. 313.* Ut ne igitur, occurrente tali casu, fallamus ac fallamur in indagatione Obsessionis fictæ, ejusdemque dijudicatione a vera, caute, circumspicite & prudenter omnes circumstantiæ intentis oculis acerrime sunt contemplandæ atque observandæ. Equidem quoties adest tam futurorum, quam præsentium in locis remotissimis quæ aguntur, eo tempore quo accidunt, & quando fama eorum ob locorum inter-

*Simulata
Obsessio.*

vallum ad aures nostras nondum pervenit, prædictio, vel aliarum rerum, de quibus certo constat, eas naturaliter non posse fieri, notitia, v. g. hominis incogniti ejusq; nominis &c. toties ad actu præsentem veram obsessionem tuto atque certo argumentari poterimus. Sed ab absentia folius hujus certissimi cateroquin signi non valet consequentiã ad simulatum dæmoniacum affectum. Quod linguarum exoticarum nunquam discendo acquiratarum elocutiones, aliarumve artium alias ignoratarum improvisam notitiam attinet, infallibile hæc pariter obsessionis videtur esse indicium; modo mirandum tale phænomenon citra alium atrocem morbum, cum summa spirituum exagitatione complicatum, compareat. Siquidem observationes profant, in febre ardente & maligna oppressis & delirantibus tale quid interdum occurrissè, quod vel eam ob rationem eo tempore virtuti supranaturali non fuit adscribendum, quoniam ipsis morbis per remedia mere naturalia ex voto depulsis tales scientiæ protinus cessarunt. Neque porro variæ bestiolar, insecta, bufones, ranæ, per superius inferiusque guttur ejecta vim supranaturalem arguunt; hæc enim ex oculis cum cibo atque potu deglutitis blando viscerum calore fortis excludi vel alio modo os viva ingredi satis naturaliter possunt. Sin alia corpora artificialia, linteamina, claves, metalla, ligna &c. sive vomitu rejiciantur, sive alvi egestionis tempore excernantur, seu sub cute latentia deprehendantur, seu ex utero, pene, aliisve locis extrudantur: inquirendum est probe in prægressa, & num vel copia, vel magnitudine vel figura vel qualitate ita sint comparata, ut cavitatibus commode immitti, ibique citra manifestam noxam aliquamdiu retineri, subque cute citra aperturæ vestigium delitescere aut potuerint aut nequiverint. Ambigua quoque & æquivoca reliqua sunt signa, ex quibus morbum a diabolo productam judicare

solent plerique Medicorum, nimirum (1) blasphemia verbi-
que Divini abusus; (2) robur corporis stupendum; (3) con-
vulsiones gravissimæ cum agitationibus membrorum compli-
cata mirificis, hominem sanum & vegetum citra præceden-
tem morbum manifestum subito invadentes; & (4) medica-
menta naturali alias morbo convenientia nullum post se effectum
relinquentia. Non equidem affirmo, indicia hæc, præ-
sertim simul sumta hic esse penitus spernenda & insuper ha-
benda, ex iis vero infallibiliter, omnique exceptione sepo-
sita, Satanicam obsessionem probari; id ipsum nego atque
pernego. Nonne enim in mania quavis corporis robur de-
prehenditur immane ac mirandum? Nonne & Athei bene va-
lentes, & mania, phrenitide, aliisve deliriis a causâ naturali
ortis laborantes sæpe blasphemationes DEI eructare solent?
Nonne sæpius contingit, ut spasmus cum membrorum agi-
tationibus mirificis & contracturis complicatus subito invadat
homines sanitate ante hunc insultum gaudentes perfecta, citra
dæmonis concursum tamen? Sane quanta dramata, quam-
que miri spasmî a vermibus interdum suscitentur, Prætico-
rum observationes loquuntur, & Honoratissimo Parenti ta-
lia exempla in praxi obvenisse, ubi Theologi, aliique, pru-
dentes etiam viri, diabolici quid subesse putarunt, sed cathar-
tico expulsis lumbricis statim symptomata conquieverunt,
memini, quali tragœdiæ egomet ipse non semel interfui. Et
quid de quarto critério a juvantibus deprompto est dicendum?
Suntne etiam morbi a causis mere physicis originem ducen-
tes, mania, melancholia, spasmî, aliique plures adeo interdum
pertinaces ac rebelles, ut omnem exquisitissimorum
medicamentorum efficaciam eludant? Sed quorsum hæc? Sci-
licet ut appareat, Obsessionem veram iudicatu longo esse dif-
filiorem quam simulatam; ad quam decidendam duplici

duntaxat medio est opus. Scilicet si quis de simulatione Sathanaica inhabitationis suspectus varias heterogeneas res e locis diversis excernat, peregrinis loquatur linguis, aut rerum scientiam habeat, quam illum naturaliter non possidere constat: tam physica indagatione dispicere convenit, num artificio humano immitti quædam peregrina aut casu fortuito ingeri iis potuerint locis, in quibus continentur & e quibus excluduntur; quam inquisitione politica & judiciali severa expiscandum; num aliorum hominum araverit vitulo in faciendis dicendisve ignotis. Sin denique quis morbos a damone interdum suscitari suetos simulare præsumatur, ex iis, qua occasione singulorum morborum ad simulandum aptorum ex parte jam dicta sunt, partim adhuc dicentur, facile enodabitur fictio. Aditamenti loco autem hic moneo, ad morbos magicos veros, tam a naturalibus quam simulatis discernendos maxime idoneum, cæteris paribus, esse illum Medicum, qui medium tenet inter superstitionem atque incredulitatem.

*Morbi
Magici
ficti.*

Th. X.

Morbis sensibus internis communiter adscriptis pertractatis, quatenus finguntur, transitum nunc facio ad externorum sensuum affectus simulatos. Spectat huc imprimis Surditas, quæ non solum a mendicis, ut eleemosynas largiores colligant, sed a reis quoque furti aut alius sceleris, causam ne dicere cogantur in jus rapti, fingi haud rareret solet. vid. *Valent. in Corp. Jur. Med. Leg. Authent. cas. IX. p. 480.* Placet autem Loquelæ defectum in hac §. una considerare: non quod Loquelam in numero externorum sensuum habeam, semiridiculum enim hoc foret, sed quod multa circa obmutescentiam fictam notanda, necessario nexu, uti mox patebit, surditati veniant jungenda, quæ si peculiarem deinceps vocis

*Surditas
simulam.*

*Loquela
defectus si-
mulatus.*

ar-

articulatæ defectui locum assignare vellem, non citra lectoris tædium repeti deberent. Sane qui surdi nascuntur, eosdem & mutos semper esse, tum experientia testatur, tum ratio dicitur. Experientia: dum nullum exemplum in contrarium adduci potest, a nativitate surdos sibi relictos & nullo artificio adjutos loqui incepisse. Ratio vero: quoniam licet loquelæ organum satis sit mobile beneque constitutum, & vox illæsa pro lubitu edatur; tamen articulata voce surdi nati careant necesse est; porta enim mentis clausa neque vocem in litteras formare, neque verba norunt, quibus cogitationes suas aliis communicent. In his igitur, quantum etiam quamque atrox crimen perpetraverint, nulla punitio locum invenit, siquidem virtutis vitiique cognitione omni destituuntur. Et quantumvis surdo mediante visu loquela possit largiri, quod præclarum inventum *Cl. Med. Doctori Joh. Conr. Ammanno Amstelodami degenti* debemus, quodque in *Tract. Surdus loquens* in scripto divulgavit, ipseque in quibusdam subjectis ex animi sententia exercuit; quantumvis & alia methodus a Medicis sit excogitata, a nativitate surdum atque mutum litteras, vocabula, horumque sensum & pronunciationem paucarum hebdomadam spatio docendi, quod fit, si surdum vel supra futuram coronalem frequenter compellemus, vel per os apertum alloquamur, vel corpus quoddam teres, asserculum aut cornu ab extremitate una surdastris dentibus interpositum, ab altera labiis nostris attingamus verbaque proferamus, quo quidem pacto tremulus aeris motus aut per canalem Eustachianum viam legens nervos acusticos afficit, aut toti impressus calvariæ ad sensorium commune non aliter defertur, ac in statu naturali auribus exceptus: nihilo secius tamen recuperato sic auditu linguæque usu an non ob antea dictam rationem ab omni tormentorum ac poenarum genere sit eximendus, Jctis decernendum relinquo.

Th. XI.

Th. XI.

Connata autem talis surditas non facile fingetur: adventitia a gravis facinoris fontibus eo simulatur frequentius, & plerumque cum amissione simul loquelæ. In suspecto itaque casu ante omnia erit explorandum, an malum sit nativum, quod quidem cognitu difficile haud erit; an alio jam antè delictum tempore in loquelæ auditusque defectum inciderit, an causæ accidentales præcesserint, quæ audiendi loquendique facultatem penitus destruere potuerint. Et cum hæc vitia non semper oculis pateant, variæ tentandæ sunt insidiæ: scilicet callide observandum per absconditum foramen, num forsan die vel noctu solus sibi quando esse videtur inquisitus, excitato in vicinia sono attentas præbeat aures, aut etiam vis quædam ipsi est inferenda, qua fortassis verbum queat elici. Et omnium optimum stratagemata mihi videtur ad ejusmodi simulatorem circumveniendum, si eo tempore, quando alto somno veluti sepultus jacet, subito tumultuans prope stratum eieatur fremitus strepitusque horrendus, unde expergefactus & perterritus divinam fortassis humanamque opem articulat anxioque implorabit clamore. Profecto hæc similesve strophæ, modo circumspicte atque subdole struantur, ad detegendam fraudem erunt accommodatissimæ. Auribus quoque deductoque ori acria infundi queunt, quod medium organa sensata graviter & aspere afficiendo ad vocem articulatam exprimendam pariter inidoneum non est. Sic memini, ante hos tres annos Lipsiæ in furto deprehensum & ergastulo inclusum, ne interrogaretur, neve confessio, quis esset, quo ex loco, quibus parentibus ortus, cur furtum commiserit, inquisitione extorqueretur, per triduum non solum surditatem & loquelæ defectum, verum quoque Astiam simulasse: cui quarto die acribus immixtis ori auribusque, & cibus vi in-

gut-

guttur detrusis protinus cum auditu & sermone appetentia cibi redibat. Ex quibus omnibus sponte jam intelligitur, quomodo sint fallendi aut tractandi rei, qui aut solam surditatem simulare creduntur aut simplicem obmutescentiam.

Th. XII.

Accidit etiam interdum, ut vel visus hebetudo vel cæcitas simuletur. Senes satis sæpe vegeti adhuc aciei oculorum defectu ficto omnem lapidem movere student, ut Magistratus sibi emeritis quendam ex cognatis substituatur. Mendici non raro cæcitate efficta ditiorum misericordiam implorant, quod paupertati suæ desiderata fomenta conquirant. Et *Plutarchus de different. inter adulator. & amicum* testatur, Dyonisii Syracusani cæcutientis servos itidem cæcitatem simulasse. Ex malitia vero proprie sic dicta & fraude culpanda hi affectus per raro simulabuntur, nisi aliis fucatis morbis gravioribus fortassis adspargantur, quoniam simplex cæcitas reos neque a tortura neque ab ulla pœna liberat. Quando itaque Magistratus aut Judices Medicum in consilium vocant ad visus imbecillitatem aut destructionem, de qua suspicio est eam fingi dijudicandam, antecedentia, malo quæ occasionem dare poterint, sunt ponderanda probe callideque rimanda & excutienda. Qui aciem hebetem causantur, nullo alio aut viscerum, aut reliquorum organorum debilitati languescentisque toni indicio præsentem, nulla ophthalmia, lippitudinibus ductuumque lacrymalium vitis nullis, nullis denique violentiis externe oculo illatis prægressis: hi suspecti quidem admodum de simulatione sunt; ast quoniam firma certitudo difficilis admodum est probationis, æquitas omnino suadet, illos tamen præsumere veridicos, donec probetur contrarium. Qui vero ipsam cæcitatem non erubescunt simulate ostentare, facilliori negotio convincuntur falsitatis. Nam si vel Medicus

C

vel

vel Chirurgus acerrimo, qui in plerisque oculorum morbis tum dignoscendis tum sanandis necessario requiritur, visu pollens nec externe nec interne aliquid præternaturale in oculorum globo offendat, certissimus poterit esse, nullum adesse vitium in sensum cernentis simplici intuitu veniens. Ast hoc acquiescere non debet: Restat enim Amaurosis, quæ in eo unice consistit, atque a cataracta, glaucomate, panniculo similibusque affectibus distinguitur, quod nihil in pupilla, consueta pelluciditate insuper gaudente, vitii appareat. Hinc Gutta serena, cujus immediatam causam nunc thalammorum nunc nervorum opticorum, vel obstructio vel exsiccatio, nunc horum aut muscutorum ciliarium paralysis, interdum quoque nervi optici ruptura, (qualem Cl. Wollhuysius a graviore pondere capite gestato ortam observavit,) constituit, ad simulandam cæcitatem sola apta videtur. Quaritur igitur, quomodo an fictio subsit sit deprehendendum? & respondeo hic iterum iterumque, causarum antecedentium & occasionalium scrutinium non flocci esse pendendum. Notum est, eos, qui in castris veneris, uti mensè Martio lepores, nimis strenue militant, derepente sapius in id mali genus incidere; & ratio hujus phænomeni est in promptu. Magna enim oculis cum partibus genitalibus intercedit consensio, languorem sub sensus cadentem eorum contrahunt oculi, qui veneris damnosæ voluptati se constringendos tradunt, idque fit ob magnum quem oculorum nervi habent nexum cum: pari vago & intercostali, quod utrumque par per totum corpus distribuitur. Et cum nulla corporis sit pars, in qua major conspiciatur nervorum concursus majorque crassities, quam oculus, facile patet, cur a crebriori ac immoderato concubitu oculi inprimis in consensum trahantur & langueant. Alio tempore malum hoc originem ducit ab inconsulto repulsis exanthe-

ma-

matibus. Interdum a variis spasmodicis affectibus dependet, quando spastici motus ad opticos usque nervos propagantur. Denique paralysis, violentæque concussiones, etiam huc pertinent. Harum itaque causarum si nullam præcessisse certiores redditi fuerimus, suspicio de simulatione admodum augetur quidem, sed ut res extra dubium ponatur, ipse oculi globus paulo accuratius est contemplandus. Admoveatur illi candela, & consideretur, utrum ab incidentibus radiis pupilla contrahatur, & remota candela rursus amplietur, an penitus sit maneatque immobilis. Sublata enim hac ex causa videndi potentia, radii luminæ pupillam iridemque alterare nequeunt. Quare hoc experimentum omnem certe tollet dubitationem.

Th. XIII.

Inter simulatos morbos referenda quoque merito est *Asitia*. Hanc qui versute fingunt, plerumque peculiarem sanctitatis famam ex diuturno jejunio reportandam, vel pseudo-prophetias pro fundamento habent. Negandum interim & hoc non est, utriusque sexus personas, in Enthusiasmi labyrinthum ubi inciderunt, subinde jejunium non tam fingere, quam obstinata potius voluntate, intervallo dierum imo mensium satis longo, ab omni cibo, nonnunquam etiam ab omni simul potu abstinere. Simile quid observare quandoque est in melancholicis deméntibus ideis misere exagitatis, qui sive vitæ pertæsi, ut fatalem mortis horam accelerent, sive de quotidiano pane acquirendo desperantes, ne vitium mendicando colligant, quævis alimenta respuunt, & callum veluti obducunt stimulis famelicis. Præter arbitrariam vero & fucam *Asitiam* aliæ quoque verarum abstinentiarum a causis diversis provenientium restant species, quas paucis attingere tantum abest ut a scopo meo sit alienum, ut potius ad falsitatis suspec-

Asitia
ficta.

ctam Aficiam melius dijudicandam earundem cognitio non parum contribuat. Supranaturale quidem & miraculosum jejunium, quale ad XL. dies sustinuerunt Moses in monte Sinai, Elias in monte Horeb, ipseque Salvator noster, nostris temporibus non facile occurret; Habemus Mosem, Prophetas, Evangelistas, Apostolos, aliosque Divinæ voluntatis Præcones, ut opus vix ac ne vix quidem videatur amplius, quod DEUS nunquam frustra facit, miraculo, modo excipiantur rarissimi illi casus, quando Summi Numinis permissu Diuinorum operum simius prodigiosam inediam procurat, qualem in puella per 70. dies jejunante contigisse *Schottus* meminit *Phys. Cur. Lib. 3. cap. 14. §. 3.* Sed ipsum Christi quadragesimale jejunium quandoque, frustra tamen & lethali plerumque eventu, imitari conantur Enthusiastæ, inspirationes Spiritus Sancti somniantes insomnes. Exemplum de infortunato tali imitatore, 17mo abstinentiæ die mortem opetente vide sis in *Bartholini Epist. Med. Cent. IV. ep. 92. p. 536.* Et similis infelix æmulator paucos ante annos Ploenæ degebat, qui jejunium suum ad 40. quidem dies tolerabat, iis vero absolutis nimia & intempestiva ciborum ingluvie ventriculum collapsum & debilitatum adeo moleste afficiebat, ut ipso illo die, quo Prophetam se acturum nugatus fuerat, utrisque pedibus Charontis cymbam conscendere debuerit.

Th. XIV.

Hæc de supranaturalibus atque voluntariis Aficiis satis diuturno tempore protractis commemorasse sufficiat. Nunc de Aficiis a causis naturalibus pendentibus & citra voluntatem obortis, fraudisque expertibus succinctis verbis quoque est agendum. Harum duo sunt genera: Alterum, ubi in statu præternaturali ob degluttonis gravem læsionem nil quicquam assumi potest, quantumvis æger cibum quam maxime concupiscat, uti
in

in Angina exquisita haud raro evenire solet. Alterum, ubi appetitus penitus est dejectus, abolitus, atque cum summo alimenterum plerumque complicatus fastidio; cui quidem appetentiæ prostrationi diversæ causæ occasionem dare valent, Sic spirituum defectus in gravioribus tam acutis quam chronicis morbis, v. g. febre acuta maligna, diarrhœa, dysenteria, cachexia, diuturnam sæpius in ediam pedissequam nanciscitur, quatenus subtilissimum illud nervorum fluidum his in morbis valde dissipatur, consumitur, totumque propemodum deserit corpus, unde motus a liquore gastrico tunicæ ventriculi nervacæ impressus nec recipi vivide potest, nec rite ad cerebrum deferri, mentique ideam famis præsentare. Ut taceam, in ejuscemodi morbis non solum tonum simul ventriculi relaxari, verum gastrici quoque laticis temperiem inverti, unde pariter ciborum desiderium imminui aut prorsus aboleri certum est. Alio tempore spirituum inopiam particularem, nervis ad ventriculum tendentibus quacunquæ ex causa obstructis, appetitus sensum suppressere, veri est simillimum. In Gutta Serena ex nervis opticis obstructis visum tolli omnes novimus: cur non æque credibile, ventriculi nervos interdum ita obstrui, ut ob spirituum influxum denegatum omnis cesset appetitus stimulus? Interdum quoque, licet spiritus copiose influant in stomachi fibras, tamen contingere potest, ut vellicationem ad sensorium commune delatam mens non sentiat, si animi pathematibus, mœrore, tristitia, curis gravioribus, aut amore occulto-abrepta quasi est. Denique perditus appetitus causa frequenter in prava ventriculi menstruique contenti hæret dispositione. Quando enim ventriculus est inflammatus aut exulceratus, omnes stimuli famelici extingui solent. Et cruditates tum pituitosas, tum nidorosas, imo acidas tegmine viscoso involutas, salinas menstrui spicu-

las, quo minus ventriculi sensatam tunicam vellicent, obducere, & anorexiam plus vel minus diuturnam excitare, per esse aptas, satis superque exinde patet, quod vomitu rejectis hujusce farinae quiescentibus aegroti pristinum alimenta assumendi desiderium recuperent. Uti autem menstruum ventriculi salinum viscositate aliisque cruditatibus (ut gladius vagina tectus) obvolutum vi titillandi stomachum privatur, juxta perpetuae veritatis canonem physicum: Salia non agunt, nisi soluta; sic juxta similis valoris regulam, salia non agere, si nimis fuerint diluta, menstruum dilutum nimis aquosumque praestanda praestare nequit. Qui plura de Abstinentiis, praecipue insolitis & prodigiosis, earumque causis nosse desiderat, legat relegatque Patris Honoratissimi *Dissert. de his qui diu vivunt sine alimento A. 1711. habitam*, in qua simul diversi generis historias inveniet. Notatu etiam perdigna est historia astitae virginis Haderslebiensis Heyeniae, cujus mentio peculiari scripto facta est, ubi nulla ullius fraudis suspicio adesse potuit. Et nuper admodum ejusmodi exemplum Hamburgi accidit, quod ex litteris Dn. Dr. Lössavii Fautoris ac Patroni multis mihi nominibus Colendi Augusto mense a. c. Hamburgo scriptis hic inferere nullus dubito: *Puella aetatis nunc 20. annorum, Elisabetha Jenschel ante hos duodecim annos cum calore & capitis dolore febre correpta est forti, per sexennium societatem hominum vitando solitudinem amavit, saepius 8. ad 14. dies domo absuit, nemine sciente quo se proreperit, interdum nihil cibi potusque, interdum parum admodum assumpsit. Postea lecto se affixit, neque unquam est locuta, neque, quantum observari potuit, quicquam asportati cibi potusque degustavit. Elapso anno quinto clanculum paravit ignem noctu, ut domum incenderet, quod secunda vice moliendo manusque operi admovendo reperit, sed deprehensa in actu, statim in loco probe custodito inclusa ad annum integrum detenta*

MAR

mansit; interim nihil comedit vel bibit, minimum nullo sensibili modo, neque alvi egressit excrementa, neque emisit urinam, neque menses fudit. Quapropter illam ego per quatuor hebdomades camera inclusam servavi sine cibi ullius potusque porrectione ulla, & januam probe occlusi, quando absens esse debui; unde tamen vix mutatam ipsam inveni nisi debiliorem paulo factam. Dein naribus ipsius admovi Spiritum salis Ammoniaci per calcem vivam, item Euphorbium, quod citra ullam alterationem sustinuit; os quoque ejus instrumento quodam mediante aperui, & quotidie potentia gutturi infudi, qua vero plurima ex parte regurgitarunt; Clyster præterea a servo meo est injectus, qui iterum paucis cum excrementis ano excludebatur. Intra tres abhinc hebdomades ter urina, & semel nonnihil facum alvinarum comparuit, item narium hæmorrhagia, & fluxus menstrui paucillum. Potulentæ quævis ori infundi nequeunt, quoniam si hoc tentetur, convulsio- nibus ferme corripitur. Nunc tussis & expectoratio accessit; quo- modo res porro succedent, alio tempore transcribam. Corpus est succulentum, continuo fere dormit puella, non sudat, respirationis pulsusque adest parvitas, abdomen totum intus retractum tactu est durum, loqui nequit, & muscoli omnes sunt spasmodice con- tracti. Mea opinio fert, quod inedia tota sit contracta, & nun- quam plus assumserit cibi, quam accurate ad vitam conservan- dam necessarium. Hinc nullæ excretiones sequi potuerunt, & se- cretiones vitales fuerunt suppressæ.

Th. XV.

Hic itaque prælibatis modus Afitiæ fictam detegendi, atque a veris tam voluntariis quam morbofis & symptomati- cis abstinentiis distinguendi, nunc indigitandus erit. Nimi- rum tunc demum conjectura assèquimur, simulari Afitiæ diuturnam, quando nullus morbus adest aut præcessit, quo cum cibi fastidium alias complicari solet, quando subiectum

melancholicum non est, atque propositum firmum ceperit, tenue vitæ filum inedia abrumpere, item quando jejuniis ad multum jam tempus toleratis neque solennium excretionum cessatio, neque singularis corporis emaciatio apparet. Quibus rebus ita se habentibus diligenter observare convenit, an doli aliquid fraudisque subsit. Quamobrem omnes hypocaufti lectusque latebræ, quasi aliud quærat, sunt perlustrandæ, num forsân quid cibi potusque uspiam reconditum produci queat; aut foraminulum paretur occultum, per quod clanculum quid soli agant Astiti suspecti, an forsân arbitris remotis vescantur cibus, reiteratis est perspeculandum vicibus, nocturno vero tempore candelæ accendantur & accensæ mancant, ad junctique custodes nunquam ab iis recedant, nisi prudenti, quando avocantur consilio, ut interea quid sociis remotis suscipiant, per foraminulum oculis usurpare liceat. Hac enim ratione fraus aliquando in visum incurret. Et simili fere modo sedecim integris annis sine omni cibo vixisse credita puella, cujus *Velschius* meminit, *Eph. Nat. Cur. Dec. I. An. 3. Obs. 35.* fraudis tandem convicta fuit. Aliud fictæ inediæ exemplum recenset *Hildanus Cent. V. Obs. 33. p. 413. sq.* ubi puella per 16. annos abstinentiam ab alimentis servasse credebatur, antequam dolus patefieret. Quæ cum neque urinam ullam, neque menses, nec sudorem excreverit, neque alvum exoneraverit, merito sequenti cautelæ occasionem subministrat, Non eam unice ob causam, quod excretiones hæ solennes cessent, illico Astitis fidem esse habendam; siquidem non facile tantam esculentorum copiam recondere possunt, quæ nutritioni sueto modo peragendæ ad multum tempus sufficiat, & studio solidum cibum quotidie vel alternis diebus miraduntaxat paucitate assumant, quo personam suam melius diutiusque ludant.

Th. XVI.

§. XVI.

Non immerito denique hic quæstio movetur, quomodo prodigiose jejunantes, ad quos tum fraudum expertes, tum earum plenos exili tantum portiuncula vescentes refero, per aliquot interdum annos vivere atque spirare valeant? Ad quam decidendam male nonnulli confugiunt ad aërem inspiratione haustrum atque in succum atque sanguinem transformatum aliasque nugas & inexplicabiles causas. Quantum vera in arduo hoc explicando negotio conjectura probabili assequi licet, videtur mihi, sanguinem lentore & visciditate insigni scatentem (a vasis secretoriis tono privatis & collapsis deducendum) vitæ sine alimentis ad multos menses imo annos protractæ unicum esse auctorem. Dum enim humores in vasis suis majoribus lente admodum procedunt, viam per angustissima vascula secretoria plane non inveniunt, unde secretiones tunc fieri ne animo quidem potest concipi. Hinc est, quod excretiones sudoris, urinæ, & fæcum alvinarum mensiumque penitus desinant, quibus cessantibus fluida in corpore retineantur necesse est, cum ab exiguo illo, quod per insensilem transpirationem eo tempore enormiter impeditam exhalat, & ab illo, quod per nares & ductus lacrymales excernitur, discesseris. Humoribus itaque cum parum admodum quotidie decedat, vita, nisi gravior superveniat morbus, satis diuturno interdum tempore sine omni victu continuari poterit. Quod vero corpus tandem extreme contabescat, transpirationi superstiti in acceptis est ferendum. Præterea negandum non est, in pinguibus subjectis ineditarum tempore adipem solvi & a venarum poris resorberi, atque nutritionem aliquamdiu præstare vicariam. His vero non obstantibus nemini impulsor aut consuasor unquam ero, ut artem solo halitu vivendi addiscere tentet, nisi in ipsa disciplina hujus incude positus vitam cum morte velit commutare.

D

Th.

Th. XVII.

*Simulatio
Hemopy-
scos,*

Hæmoptysin simulatam suo jam tempore Galenus observavit, qui in *Libro de simulatis Morbis* ita scribit: *Deprehensi jam quidam sunt, qui sub finem tussis, quoties vellent, sanguinem excreaverint, venula quadam circa gingivas aperta. sicque comparata, ut quando videretur, lingua illam sugentes, statimque post tussientes sanguinem quasi ex inferioribus redditum expuerent.* Quapropter ne & iudices & Medici decipiantur, si quando obtingat casus, ut criminis cujusdam reus hæmoptoën, quæ ab omni tortura reali liberat, alleget: ad fictam hæmoptysin a vera discernendam sequentes cautelæ potissimum attendi merebuntur. (1) Solum sanguinis sive sinceri sive salivoso latici permixti sputum hic non sufficit; quod sine tussi si contingat, non ex trachea, bronchiisque aut pulmonum vasis venit, (neque ex ventriculo, alias cum nausea & vomitu rejiceretur sanguis;) sed vel ex ore manat, dum arteriola & venæ per gingivas dispersæ ab acredine salina cultelli adinstar discindente eroduntur aut artificio quodam aperiuntur; vel ex faucibus assurgit; dum narium v. g. hæmorrhagiæ tempore aliquid in eas sanguinis delapsum fuit. Omnes enim hæmoptoïci cum tussi sanguinem ejiunt. (2) Sin cum tussicula stipata, incedat expuitio subcruenta, constitutionis & dispositionis corporis, quantitatis & qualitatis sanguinis excreti, aliarumque circumstantiarum respectus haberi debet, ut appareat, utrum plethora, orgasmus, scorbutus, aut consuetæ sanguinis per alia loca excretio suppressa, an dispositio ad phthisin, anhelosa respiratio, pleuræ inflammatio adsit, aut violenta thoracis percussio præcesserit. Qualitas quoque tussis est consideranda; *und wird man leicht merken können, ob es ein wahrer, oder nur ein so genannter Schaaf-Husten sey.* Ex essentia igitur tussis, aut ejus affectata æmulatione aliisque memoratis circum-

stan-

stantius certo certius concludere possumus, subiectum non vera laborare hæmoptysi, sed eam gingivis peropportune vel ab interna quadam acredine, vel extrinsecus adhibita arte consulto erosio, vel (quod *ἀδύνατον* non est,) sanguine quacunque ratione naribus attracto simulare.

Th. XVIII.

Eam quoque hæmorrhagiæ speciem, qua sanguis nunc & *Mictus* sincerus nunc urina dilutus per urethram promanat, fuisse si- *cruenti.* mulatam refert Fort. Fidel. Relat. Med. Lib. II. cap. 2. p. 208. Quare in Mictione cruenta fictionis nomine suspecta non solum pars affecta causæque occasionales prudenter indagari debent, sed necesse quoque erit sublesta fidei homini ut injungatur, Judicis, Medici, aliorumve in conspectu urinam reddere. Quando enim eo tempore neque purpurei laticis quicquam excernitur, neque dysuria comparet, sed lotium nullum sanguinem admixtum habens libere & citra obstaculum effluit: fraudulenta deceptio ad oculum patet.

Th. XIX.

Veniendum jam ad considerationem simulationis illorum morborum, in quibus motus animalis, a naturali spirituum influxu pendens, vel imminuitur valde, vel plane cessat cum actionum vitalium gravi læsione aut temporaria abolitione. Spectant huc Deliquia animi, Apoplexia, Epilepsia atque Paralysis; de quibus singulatim dicere pro conatu virili aggredior. Et animi quidem Deliquium, quod ratione gra- *Simulatio* dus & durationis non male in Lipothymiam atque Syncopen *Lipothymia, &* dissecitur, quoniam torturam ob apoplexiæ ipsiusque mor- *Syncopes.* tis securæ metum vetat, interdum a reis fingitur. Deprehensio vero dolosæ talis imitationis in Lipothymia non magnam, in Syncope nullam propemodum, difficultatem parit. In vera Lipothymia sensus quidem & vitales motus subito im-

minuuntur, facies fit pallida atque cadaverosa, & oculorum obscuratur splendor, pulsus redditur extreme debilis, insigniter prosteruntur vires, & totum corpus flaccescit plerumque sive resolvitur, sin spasmus accedat, obrigescit, denique extrema frigus occupat; nihilo secius tamen adhuc sensibilis est pulsus atque respiratio, rationis quoque sunt capaces agrotantes, & paroxysmus plerumque est transitorius, neque unquam, modo quantocyus analeptics volatilibus spirituosis virium refectionem moliamur, ultra quadrantem horæ protrahitur. Syncopizantes vero per unam sæpe alteramve horam veluti semi-mortui jacent sine omni tam externo quam interno sensu, semper quoque, nisi si epilepticus interplicetur insultus, sine omni motu manifesto, ita ut adstantes dubii subinde hæreant, utrum syncope correptus sit æger an vere mortuus. Et recte hic morbus pro mortis imagine habetur, in quantum arteriarum pulsus tactu non amplius percipitur, & respiratio sublata penitus videtur, membraque aut resoluta sunt, aut spasmo accedente adeo fiunt rigida, ut frangi facilius quam moveri queant, viscido simul frigidoque circa tempora, collum, pectus, prorumpente sudore, totumque corpus extreme refrigescit. Hinc ne risui se Medici exponant, syncopizantem mortuum asserendo, antequam firmum de morte judicium ferant, non solum naribus penetrantissima admovere, ut suscitetur forsitan homo, verum etiam ad nasum plumulam apponere & ori speculum obtendere, oculosque advertere, an illa agitur nonnihil, hoc vero nebulosis obducatur moleculis, nec non pulsus, in temporibus præcipue, aut non vulgari modo, sed diu duriterque, unde interdum aliquid vitæ residuæ colligitur, explorare solent. Quoniam autem ad voluntatem arteriarum pulsus retardare, imminuere, planeque sistere, faciem cadaverosam atque Hippocraticam

cam

cam induere, frigescere, frigido madescere sudore, membra aut flaccida aut rigida efficere, & respirationem ad notabile temporis spatium reprimere, in nullius positum est facultate: Medicus sine multo negotio ad fraudis, si quid ejus subfit, pervenire poterit detectionem.

Th. XX.

Commodus nunc hic agendi locus foret de Morte simulata detegenda; nam & *Caelius Rhodiginus Lect. antiq. Lib. XX. latu. cap. 16.* hujusmodi doli exemplum profert, & *Lancisus de moribus Subitaneis p. 55.* simulatae mortis modique eam detegendi mentionem injicit. Veruntamen qui detegendae simulationi Animi Deliquorum par est, is dubio procul vitam a morte distinguere pariter erit idoneus. Sane quamdiu pulsus nondum est extinctus, respirationisque adhuc adsunt indicia, tamdiu vivit homo. Et ut vitae corporis essentia in circulari sanguinis motu, cujus artierarum pulsus est signum, consistit; sic in hac per quasvis partes circulatione penitus cessante merito mortis corporis *gratia* ponitur. Digni interim profecto forent simulators adeo enormiter malitiosi, qui nisi religio Christiana naturaeque leges mitiori incedere suaderent via, vivi vel cultro Anatomico subjicerentur, vel arcae inclusi ferali a vespillonibus sepelirentur.

Th. XXI.

Apoplecticos quoque ob summum vitae imminens periculum a tormentis debere absolvi, nemo inficias ibit, & ne *Apoplexia simulata.* perfecte curatos quidem ob remanentem in hunc morbum pronitatem, torturae, quodcumque commiserint crimen, tuto subijci, crediderim. Verum & hac immunitate astute criminis rei quandoque abutuntur, simulando, se velut fulmine tactos in terram prosterni stipitisque adinstar sensu omni motusque localis potentia privatos jacere. Ut itaque de fictione

D 3

red-

reddamur certo certiores, opus non solum erit in causas præ-
 gredientes atque occasionales inquirere, sed Apoplexiam et-
 iam tum ab aliis cognatis morbis, tum unam ejus speciem ab
 alia nosse discernere, & quam maxime essentialia apoplexiæ
 signa cognita perspectaque tenere. Equidem sensus motus-
 que ablati respectu magna cum syncope, epilepsia, affecti-
 busque soporosis cognatio apoplexiæ intercedit: a quibus ta-
 men toto cælo differt reliquorum phenomenon intuitu.
 Namque in syncope facies pallida tabidaque conspicitur, ex-
 tremæ frigescunt, pulsus vix ac ne vix quidem est sensibilis,
 nullaque respirationis, nisi obtentis ori naribusque plumis aut
 corporibus politis, amplius vestigia comparent; cum apople-
 cticorum facies inflata tumeat, proque temperamenti diffe-
 rentia vel lurida sit vel rubore sanguineo perfusa, calor corporis
 naturalis in iis restitet, pulsus aut temperamento conformis, aut
 valde durus sentiatur, respiratio vero tantum abest, ut ces-
 set, ut potius audiatur ronchus, ærem profunde atque difficul-
 ter duci testans. Epilepsiam quod concernit, facile se illa tre-
 more ac convulsivis motibus a morbo attonito distinguit, mo-
 do hic removeantur illi epileptici insultus, quos apoplectici
 subinde supervenisse, postquam per quinque sexue horas ex-
 citari nequiverunt, Præctici observavere. Præterea apoplectici
 sine violentia concidunt in terram, in quam Herculeo cor-
 reпти morbo vi quadam quasi detruduntur. Tandem modi
 invadendi & vigiliarum post factam excitationem ratione ma-
 gno apoplexia intervallo a soporosis distat affectibus. Scilicet
 soporoso quocunque affectu correpti jam a longinquo ante
 invasionem tempore de torpore summaque in somnum pro-
 clivitate solent conqueri: apoplexia vero quantumvis ei sa-
 pius vertigo, scotomia, syncope, paralysis linguæ artuumve,
 aliique morbi tanquam prodromi præcedant, derepente at-
 que

que ex inopinato agiles invadit. Cataphora aut veterno laborantes difficulter licet excitentur, signa tamen sensus motus que edunt, oculos interdum attollunt & delirant, protinus vero in soporem relabuntur, atque simul febricitant quandoque; quæ omnia aliter fiunt in apoplecticis, qui & multo difficilium expergefiunt, ita ut tres quatuorve prætereant horæ, antequam clamores, frictions, clysteres, odores aliaque efficacissima remedia erterne applicata aliquem post se effectum relinquunt, & excitati semel non facile iterum in pristinum incidunt torporem, quippe qui potius in vigiliis mutatur, hi que nullam patiuntur febrem symptomaticam. Ex quibus omnibus allatis clare apparere arbitror, quomodo simulatio tum apoplexiæ, tum sopororum (magis proprie sic dictorum) affectuum, quippe qui ad fingendum pariter non sunt inepti, in aperto poni queat. Verum ponamus, temperamentum & corporis constitutionem apoplexiæ vel sanguinæ, qua vultus tumidus & intenso rubore suffusus, pulsus magnus durusque, & respiratio gravis admodum sentitur, vel serosa, qua pallida luridaque est facies inflata, pulsus temperamento conformis, respiratioque magis anhelosa, soporosis affectibus assimilandis egregie succurrere: profecto tunc alia via non superest, quam a juvantium adhibitorum effectum vel momentaneo vel retardato vel nullo veri fictique indicia desumere. Nimirum si volatilia penetrantissimæ virtutis, (v. g. spiritus salis Ammoniaci cum calce viva paratus,) naribus admota sternutatio momento citius sequatur, si clysteres acriores ano injecti, fetacea cruribus brachiisque applicata, frictions, crinium evulsiones, denique cauterii actualis seu ferri candentis ad verticem applicatio, protinus suum edant effectum, de simulatione dubitandum amplius non est; siquidem vero talium morborum paroxysmo præsentem minimum

*Simulati
affectus
soporosi.*

ali-

aliquot minuta, plerumque una alterave hora præterlabuntur, antequam, quæcunque moliamur, ægrotus e sopore excitetur.

Th. XXII.

*Epilepsia
simulata.*

Epilepsiam in se spectatam, cognitu difficilem haud esse, Medici in veris morborum historiis accurate versati omnes uno fatebuntur ore. Quare ubi simulationis suspicio adest nulla, scrupulosa indagine non indigemus. Verum cum malitia mortalium sit tanta, ut sacrum hunc morbum simulatione subinde imitari conentur, ad fictum paroxysmum a vero distinguendum non semper sufficit, in externo acquiescere aspectu facieque morbi, sed paulo exquisitiore scrutinio est opus. Mendici autem, ut aliena misericordia vivant; rei, ne in cruciatum dentur; ignavi ac sine animo milites, ut vehi curru sibi concedatur, neve in hostem pugnare cogantur, quando exercitus in prælium deducitur, Sonticum frequenter simulare solent morbum. Poterit interim fictio facile palam fieri, præcipue si Medicus peritus convulsivi talis insultus paroxysmo ipse intersit. Etenim inter pathognomonica morbi hujus signa non postremum occupat locum, quod correpti illo ægrotantes omni destituantur sensu atque ratione, & ab illo liberati, quæ egerunt, quæque secum acta fuere, cum ignarissimis nesciant. Ideoque ut fraudis convincantur personæ suspectæ, corpus durius tractetur, acubus pungatur, verberibus, fustibus, virgis graviter excipiantur; unde facile plerumque innotescet, doloris sensu utrum afficiantur nec ne? Perraro enim, ut opinor, tale nobis sese sistet subjectum fraudulentum, quod tentamenta istiusmodi generoso, ast simul malitioso, spernat contemptu; quodsi contingat, aliæ suppetunt technæ bene multæ aliaque signa, quibus fucus facili detegitur negotio. Namque ut de sternutatoriorum oblatores subitaneo effectu nihil dicam, neque prolixè commemorem varias obliquas quæstiones,

nes, unde essentialium quorundam signorum defectus cognosci queat : attendendum maxime ad accessionis Herculei morbi modum est, quo violenter admodum & ex improvise humi prosternuntur veris epilepticis insultibus invasi, haud secus, ac si vi externa impetuose agerentur præcipites, nullo quo concidant loci habito discrimine. Simulantes ex adverso hunc morbum caute sibi prospicere solent, ne corpus in periculum projiciant. *Et fieri vix aliter potest,* (sunt verba *Cl. Alberti in System. Jurisprud. Medicæ Part. I. cap. X. §. 8.* ubi de Epilepsia simulata agit,) *quam ut fraudulentis tales homines indolis hujus morbi non perfecte gnari varie impingant dolumque manifestent. Nonnulli enim non nisi sedentes aut circumspicte concidentes simulato hoc affectu corripuntur : alii capiti & reliquis corporis partibus valde parcunt, ne convellente commotione isdem vim inferant : alii linguam valde custodiunt, & observant, ne illam violent : alii plane suspecto & irregulari tempore hoc affectu corripuntur : quidam præter modum aliquamdiu ab hoc affectu immunes permanent, donec non nisi suspecta occasione ab eodem comprehendantur.* Præterea in ficta epilepsia oculos plerumque claudunt, qui in vera aperti mire in orbitis suis rotantur & convelluntur. Hinc ex palpebrarum paroxysmi tempore occlusionem facultas huius loci Medica nuper non male judicavit, sceminam quandam simulasse epilepticos insultus. Casum de Epilepsia ficta ad facultatem Medicam transmissum & responsum ad eundem adducit *Cl. Dn. Alberti Lib. cit. in Appendice p. 304. cas. XVII.* Alia exempla vid. apud *Zittmann. in Medic. Forens. p. 1580. Valentin. Pandect. Med. Legal. P. I. p. 280. & Celler. Bohn. de Off. Med. dupl. P. II. cap. VI. p. 682. sq.* Conferri quoque merentur *Annales Physico-Medici germanico idiomate a viris quibusdam doctissimis Vratislaviensibus conscripti Tentam. XXX. Mens. Aug. 1724. Class. IV. Artic. 20. n. 7. p. 222. sq.* ubi nar-

E

ra-

ratur: Juvenem 18. annorum jam inde a puero singulis horis epileptico insultu fuisse tentatum, binque multum argenti collegisse. Cujus vero malitia detecta tandem fuit, cum quadam oblata occasione in publico sexies hora spatio epilepsia recursum effingendo simulationis in suspicionem non citra rationem incurreret. Nam in ipso paroxymo quidam acu aurem ejus transiebat; quo facto statim nequam anxia clamans voce fugam capiebat. Ex qua vero exceptus & retractus ad vitæ dies pœna loco Waldheimensi inclusus est ergastulo.

Th. XXIII.

*Paralysis
ficta.*

De Paralyſi nunc quoque sermo est instituendus, quam mendici ac criminis accusati, easdem ob rationes, ac modo de epilepsia dixi, sapius mentiri solent, præcipue paralyſin pedum atque organorum tum voci edendæ tum loquelæ infervientium, cum tamen optime alias & ambulare, & loqui, & vociferari valeant. Equidem Aphoniam fingens simili methodo vocalis evadet, qua vocis articulata privationem simulatam deprehendi posse Th. X. monui. In artuum vero aliisve externæ corporis partis paralyſi, si simulationis adest suspicio, poterimus affectam partem gravius tractare, vellicare, concutere, adurere, sicque facile veritatem explorabimus. Et quoniam hic morbus non unam semper eandemque præse ferre solet faciem, quatenus nunc omni motus potentia privata sunt membra affecta, nunc residua in illis motus sunt vestigia, v. g. dum æger lecto incumbens pedem quidem elevare nequit, eundem tamen antrorsum & extrorsum adhuc movere potest; item quatenus interdum non solum motus, verum omnis simul sensus in affecta parte cessat; quæ sensus abolitio stuporis nomine venit; alio tempore sensus adhuc viget in membro paralytico motus laborante impotentia; denique quatenus membra vel sunt adhuc carnosa, vel tabe-

con-

consumta: Profecto harum differentiarum cognitio, indagatio consideratioque non parum nobis lucis accendet in verifictique dijudicatione evidenti. Præterea cuiusvis paralyfi essentialis est, quod ea laborantes partes sint flaccidæ ac resolutæ; hincque musculi paralytici tactu molles solitoque multo laxiores sint necesse est, quod symptoma simulators imitari nequeunt. Quantumvis enim non nesciam, *Augustinum de Civitate DEI L. XIV. & Rhodiginum Antiqu. Lectio. L. XX. cap. XVI.* aliosque auctores arbitrariæ paralyseos mentionem injicere, putaverim tamen ego, illam potius non entium numerum accessu suo augere, qui mihi difficulter persuaderi patior, mentis voluntatem tanta efficacia gaudere, ut morbum introducere pro lubitu in corpus iterumque depellere valeat. Fictæ interim paralyseos exemplum vid. in *Cl. Bohmii Tract. de Offic. Med. dupl. Part. II. cap. VI. p. 685.*

Th. XXIV.

Non possum non hac occasione de Claudicatione a mendicis sæpe simulari solita obiter paucula in transcurso attingere. Potest enim accidere, ut Magistratus de claudicatione sibi suspecta iudicium Medici desideret; in quo ne hallucinetur titubetque, in causas antecedentes prius debet inquirere, ipsūque pedem nudum oculis usurpare, ut certo cognoscat, an claudicatio a paralyfi, luxatione, fractura, ortum trahat, num naturali in situ collocati pedes nil præternaturalis vitii ostendant. Quo postremo in casu nil impedit, quominus pedes loris cadantur; dubio enim procul tunc sine claudicatione incedere, imo optime currere Vulcanum, jucundo cernes spectaculo.

Th. XXV,

Inter eos morbos, quos simulari experientia testatur, nunc quoque mihi sese offerunt variarum corporis partium ac viscerum Dolores. Rei præcipue, ut ab equuleo liberentur, vel

e carcere minus commodo educti in commodiori afferventur loco, nec non verberibus & plagis accepti, ut ducti vindictæ cupidine metum periculumque famæ, vitæ, custodiæ, pœnæ inflictoribus incutiant, ad dolores vel graviores quam re ipsa sunt, vel plane non præsentis, simulandos admodum parati esse solent; alii alias morales ob causas de sensu dolorifico in intestinis, stomacho, capite &c. vehementer sæviente interdum fictæ conqueruntur. Quæ diversitates causarum probe cognitæ utique quidem ad faciliorem fictionis detectionem faciunt: non tamen semper tales accusati dolores fictionis certo possunt argui, antequam paulo accuratius de doloris qualitate, causis antegressis, duratione, symptomatibus, aliisque circumstantiis, institutum fuerit examen. Quandoque enim tales simulantur dolores, qui externis signis se non produunt. Ideoque prudenter inquirere eo tempore Medicum oportet, an dolor ille sit ardens, an pulsatorius, an frangitivus aut tenefivus, an lancinans & scindens, an vero mixtus; unde causarum cognitionem poterit acquirere. Quoniam autem hæc sola haud sufficit, & nonnulli, quomodo sit comparatus dolor, accurate exprimere nesciunt, necessè insuper erit, ad individua dolorum in hac vel illa parte sævientium symptomata, nec non ad morbos, qui cum illis vel idiopathice vel sympathetice stipati incedere solent, denique ad diuturnitatem dolorum & tempora exacerbationum judiciose respicere. Sic qui pectoris internum & intolerabilem queruntur dolorem, simul respirationem læsam valde atque impeditam patiuntur; quorum ventriculus gravativo graviter affligitur dolore, ii ob nervorum per caput disperforum cum paris vagi ramis ventriculo insertis harmoniam cephalalgia simul laborant, atque anorexia quoque, si cruditates pituitosæ famelicis stimulis obicem ponant; qui Iliaco aut Colico dolore cruciantur, diarrhoeam

hocam vel experiuntur, vel pertinaciter obstructam alvum. Quod vero palmarium est, attendere praprimis convenit ad somnum, qui si placidus sit & naturalis, firmum inde simulationis testimonium nanciscimur, eo quod gravioribus doloribus (de mitioribus enim & momenti pene nullius neutiquam est sermo, quippe qui frustra quoque fingerentur,) revera divexati vix somnum, aut non nisi valde interruptum illum capiant. Namque Dolorum graviorum individua symptomata constituunt inquietudo atque agrypnia, quæ eo magis augentur, quo & dolores ipsi sunt intensiores, & quo nobiliores partes occupant. Ast regerat quispiam: Agrypniam ab aliis etiam causis originem posse trahere, quandoquidem & rei & alii monstri quid alentes inquietis cogitationibus sollicitisque curis distenti nocturnis vigiliis vexari, nullumque, nisi valde interruptum experiri somnum solent; ideoque agrypnia laborantes dolores nihilominus posse fingere. Recte hæc quidem: quare etiam interdum plura simul signa collective sumere oportet, ut veritas a fucō discernatur. Præterea stratagemata suppetunt, quibus circumvenire fraudulentos licet. Quid enim obstat, quo minus iis injiciatur terror, ac si Medicus extrema necessitate commotus periculosum & ambigui exitus auxilium tentare velit, a quo abhorrent ipsi agrotantes? Hac ratione Dn. Parens quondam rustici ad os temporum baculo percussu intolerabilem cephalalgiam mentientis aperuit fucum, simulque ab anxio metu ne res male cederet liberavit infictorem. Parens namque in consilium vocatus variis ex circumstantiis conjiciens fidendum vix esse acerbis ægri suspiriis anxietate querelæ dicebat: aliud auxilium restare nullum quam Trepani applicationem; dubii eventus operationem, ideoque se sequente summo mane cum chirurgo rediturum, ut operatio suscipiatur. Sed operandi modum intelligens rusticola vitæque

periculum metuens, nocte clam arbitris e lecto se proripiens in casam remigravit suam perfecta sanitate fruens. Non ab simili forsitan modo, si dolor fictionis suspectus pectus occupare dicatur, simulari a Medico posset Paracenthesis, eo prae-textu, ut pus in thoracis cavitate collectum foras eliminetur; neque plurium technarum, quibus, quaecunque dolentes partes fide allegari videantur, ad fraudem detegendam utatur, Medicus ingeniosus inops erit.

Th. XXVI.

*Arthritis
simulata.*

De Arthriticis Doloribus id specialiter adhuc monere habeo, eos, modo non nodi: topique articulis adnati fuerint, neminem reorum a tormentis absolute vindicare, hincque scrupulosa, an simulentur illi, indagine haud esse opus: praefertim cum prostant exempla illorum, qui per torturam a podagra sunt liberati. *vid. Guil. Fabric. Hildan. Cent. I. Obs. 79.* Illa interim cautela observetur necesse est, ne paroxysmi tempore equuleo subjiatur quisquam; alias in partibus debilitatis major & periculosior excitaretur inflammatio, imo gangraena ipsa. Et quoniam arthritis ipsa est tortura, afflicto addenda non est afflictio.

Th. XXVII.

*Impotentia
mariti ab
uxore si-
mulata.*

Quoniam malitiosae interdum uxores maritum virilis Impotentiae insimulant, atque licet rem aliter se habere optime norint, a Legum peritis tamen expetere non erubescunt, ut jugum conjugii dejiciatur: a scopo tractationis nequaquam erit alienum, breviter ostendere, quemadmodum, quid veri quidve falsi relationi tali subsit, cognosci queat. Occurrente igitur istiuscemodi casu & Judice Medicorum exposcente iudicium, explorentur organa; quae si nihil vitii organici monstrant, danda ex instituto erunt aphrodisiaca, ut innotescat, an inde effectus desideratus sequatur nec ne? Qui si sequatur:

prae-

præsentibus personis fide dignis concubitus est celebrandus atque peragendus. Sola enim penis rigiditas non sufficit, sed an semen ejaculetur etiam dispicere oportet. In nonnullis membri virilis viget erectio, qui nullum tamen emittunt semen ob elaborationem ejus denegatam; uti id in eunuchis videmus, qui hanc ob rationem lascivis mulieribus non sunt ingrati. Neque satis est, obiter duntaxat & fugitivis oculis rigiditatem membri contemplari; aliquando erectio virilis hæc adest, quæ tamen non rigida turgidaque permanet, quousque debitum conjugale rite peragatur. Alio tempore imperfecta est illa rigiditas. Qualis imperfectionis peculiarem casum Lipsiæ quondam observavit Excell. Schacherus, Patronus & Præceptor meus ad tumbam usque Venerandus, quem in Collegio Practico fideliter, ut semper solet, communicavit mihi aliisque Auditoribus. Scilicet vir quidam de impotentia querens medelam ab Illo desideravit, cui oblatis aphrodisiacis membri quidem erectio ad glandem usque successit, verum glans plane flaccida permansit. Quæ impotentia causa illustrari ex Anatomia potest, qua constat, corporum nerveo-spongiosorum majora duo balanum non pertransire, tertium autem minus cum urethra contiguum glandem quoque perreptare. Quapropter tam debita erectio membri, quam seminis emissio dubio in casu una considerari exacte debent; quibus præsentibus repertis, uxorem mentitam fuisse, abunde patet.

Th. XXVIII.

Reliquum est, ut etiam declarem, qua ratione Graviditatem simulantes deprehendi queant. Quantumvis autem hic affectus in se spectatus proprie & stricte loquendo maxime sit naturalis hincque non morbus vocandus: neminem tamen mihi vitio versurum confido, si de illo quoque ob analogiam, quam cum morbis aliqua ex parte alit, verba proferam; præcipue

*Simulatio
Graviditatis.*

cipue cum uteri gestatio variis morbificis symptomatis stipata
 plerumque incedere soleat, atque hic status a carcere pravæ
 conditionis, tortura, ultimo supplicio atque omni afflictiva
 corporis poena, reas ad tempus eximat. Parcendum enim est
 utero gerenti, usque donec sex hebdomades elapsæ fuerint a
 partu: & gravidæ quidem, ne cum illa nocente innocens em-
 bryo aut perimatur aut sanitatis vitæque incurrat periculum;
 puerperæ autem ne ob summam a partu relictam imbecillita-
 tem vel in tortura moriatur, vel tristi & terribili percepto diei
 quo trahi ad supplicium sit destinata nuncio, exanimis concidat,
 & determinatum capitalis mortis terminum anticipet. Sed
 hoc ipsum privilegium dolosæ foeminae, quando ob commissa
 delicta in carcere servantur ad iudicii & poenæ diem, astute in
 usum suum convertere haud raro norunt, allégando impræ-
 gnationem, ut in alium delatæ locum tempus interea lucrentur,
 cruciatus, poenas, mortem prolongandi, aut aliorum in-
 intervenientibus obsecrationibus supplicibus a Summo Imperan-
 te & Iudicibus delicti veniam impetrent, aut e custodia effu-
 giendi arripiant occasionem. Exempla dolosæ talis fictionis
 passim observationum scriptores recensent; & ipse ego Lip-
 siæ conspexi mulierem ventris intumescencia insigni ince-
 dentem, quæ, nescio quod ob crimen in curiæ carcerem
 delata, aliquo post tempore graviditatem allegando effecerat,
 ut Senatus iussu custodiam commodiorem, & quæ ad cultum,
 victum valetudinemque utero gerentium sunt necessaria in
 nosodochio haberet; quare etiam ne sola esset, alia quæ opem
 ferret parturienti, fortassis politicas simul ob rationes, eidem
 foemina associebatur. Hunc nosocomii carcerem mecum aliis-
 que cum auditoribus ex Magistratus desiderio ingressus Cl. Ert-
 müllerus inquirerebat in foecundationis tempus atque in gra-
 vidis familiaria symptomata, & audacius quam par est fero-
 cius-

cusque ad interrogata respondenti indicabat, ventris inspectione hic opus esse. Sed nocte ex abjectis linteaminibus pulvibusque, quibus involverat abdomen, focia cognovit atque patefecit fraudem. Plura exempla brevitatis ergo non adducam: qualia cum obvia sint valde, profecto Medicus signorum prægnantiæ tam pathognomonicorum, quam aliorum probabilium notitia instructus sit necesse est, ut quoties ejus a Magistratu Politico de imprægnatione, quam mulier suspecta allegavit, postulatur sententia, in promptu habeat, unde graviditatem veram a simulata discernere valeat. Primo autem & secundo a coitu mense vix certi quid de casu suspecto pronuntiari potest; indicia enim tunc non nisi ex affirmantis confessione mulieris habentur, & ita sunt comparata, ut ab ipsis subinde gravidis vel leviter admodum & confuse vel prorsus non, a non gravidis etiam imaginarie interdum, advertantur, ac proinde in conceptione ac graviditate ficta dijudicanda locum neutiquam inveniunt. *Hippocrates* quidem ad explorandum, num mulier conceperit nec ne? *Aph. 4r. Sect. V.* illi incoenata & jamjam dormitura melicratum ut propinetur suadet, unde si tormina circa ventrem oriantur, prægnantem illam: sin vero minus, non prægnantem esse infert. Ast quoniam mel cum aqua vel vino mixtum illi inadluetis tam foeminis sive gravidæ fuerint sive minus, quam viris, facile, lecti præprimis accedente calore, tormina concitat, assuetis vero, tono viscerum firmo modo gaudeant, nulla movet: experimentum illud ceu falsum erroneum nullique innitens rationi merito rejicio, una cum aliis hujus farinae artificii ac signis fallacibus falsoque præsupposito fultis, ad paulo probabiliora nunc indicia me vertens. Quo pertinent pica, malacia, nausea a certis quibusdam vel omnibus cibis, nec non matutini vomitus post cibum sumtum cessantes, lipothymiam

F

vero

vero comitem habentes, ni ocys comedatur jentaculum. Quæ phænomena licet sæpe sæpius aliquot a coitu diebus observentur in gravidis, hincque si cum aliis & antecedentibus & consequentibus indiciis conjunctim compareant, & aliquo intercurrente intervallo post unam alteramve septimanam redeant, fati probabiliter conceptionem indicent: tamen quia hæc omnia ingravidationi neque soli, neque semper, sed & intactis virginibus interdum & viris, nunc ex definito gastrici liquoris vitio nunc consuetudinis aut educationis prævæ culpa, competunt; ab horum præsentia sola ad graviditatem, & ab absentia sola ad graviditatis simulationem non valet consequentia. Probabile quoque conceptionis factæ præbet signum tributæ lunaris suppressio. Ordinario enim naturæ cursu, simulac mulier concepit, consuetus catameniorum fluxus sistitur, & sanguinis exuberans copia partim in foeturæ nutrimentum convertitur, partim ad arterias mammarias ruit & lactis confectioni inservit, quo tenellus in lucem emissus fontes habeat, e quibus succum hauriat alibilem. Utut autem negandum non sit, interdum fluxum istum primo & secundo graviditatis mense adhuc vigere, imo subinde ad medium gestationis tempus & ultra durare: id tamen non nisi subjectis vel valde plethoricis, vel scorbuticis aliove morbo affectis accidere, quibus harum rerum gnarus necum facile fatebitur, & illis quidem, foetu plerumque permanente salvo, his vero summo cum embryonis detrimento, utpote quorum illud Hippocratis quadrat effatum: *sect. V. aph. 60. Si mulieri in utero gerenti purgationes (menstruæ) prodeant, foetum sanum esse, impossibile.* Quis vero nescit, a terrore quoque ac morore gravi aliisque causis menses posse supprimi? Equidem non prorsus destituimur signis, quibus mensium suppressionem naturalem in gravidis a morbosa distinguamus. Ast quoniam

niam

niam & varia morbigica causa graviditati se interdum mifcent, & infuper catamenia non fuppreffa, fed fuetum hucusque obfervantia typum, fufpecta quidem valde funt, vafis praefertim fanguine non fupra menfuram diftentis, fimulationem tamen nondum manifeffe atque certo arguunt: confultius profecto erit, tamdiu rem in fufpenfo relinquere; dum plura fele indicia prodere folent, ex quorum praecipue conjunctim fymptomum praefentia, fi non femper certo, certe fume probabiliter praegnantem uterum conjiciamus, ex abfentia vero argumentis omni luce clarioribus graviditatis fimulationem concludamus. Nimirum tertio a coitu mense abdomem pedetentim intumefcere incipit; qui tamen tumor non totum fecundum omnes dimensiones occupat abdomen, fed circa umbilici lineaeque albae duntaxat regionem obfervatur nonnihil acuminatus mollisque attactu, & lentum non tumultuarium capiens augmentum, lateralibus & inferioribus infimi ventris partibus depreffis magis exiftentibus, unde a morbofis intumefcentiis facili negotio diftinguitur. Quapropter fane fufpecto in cafu, ubi jam quartus a conceptione allegata agitur menfis, infpectio ventris ab obftetrice eft inftituenda, praefente vel Medico vel aliis utriusque fexus perfonis fide dignis; quo innotefcat, utrum multis linteorum circumvolutionibus abdominis tumor craffe effingatur, an plane nullus adfit vel morbofus, vel determinatus & graviditati effentialiter competens. Sed ponamus, tumorem confpici non folum circa umbilicum, verum totam occupantem regionem abdominis: putasne intumefcentiam talem indifcriminatim graviditatem allegantem ream fimulationis convincere? Hoc ego non facile afferuerim. Namque & cum afcite & cum tympanite graviditatem poffe complicari, nemo fortaffis in dubium vocabit. Hydropicam certe Lipfia vidi, quae ob pauperiem

in nosocomium recepta aliquot post menses puerulum perfecte sanum partu excluderat; puerperam vero quinto a partu die mortuam Cl. Dn. Etmülleri permissu cultro Anatomico subieci, multumque extravasati in abdominis cavo feri flavi conspexi, & cordis e ventriculo sinistro concretionem polyposam diaphanam extraxi. Et *Platerus L. III. Obs. 620.* posteritati prodidit, foeminam quandam, quoties uterum tulit, toties ascite laborasse. Sexto vero mense gravidarum mammae lacte sensibilibiter replentur, intumescunt, & compressæ, non raro substantiam chylosam stillant; unde sicuti mammarum ex toto deficiens tumor uteri non imprægnati certissimum, ita intumescencia earum cum reliquis indicibus conjuncte præfens veri simillimum graviditatis nobis signum suppeditat. Neque hic silentio prætereundus est ipsius embryonis motus, qui si perfecta foetus fruatur sanitate, quarto vel quinto uteri gestationis mense adeo manifeste sese exerit, ut manus abdomini imposita tactu eum queat percipere, ac proinde indicium graviditatis haud postremum nobis præbet. Distinguentius autem probe est hic motus ab illo, qui a flatibus aut a spasmodico affectu oritur. Videlicet verus embryonis motus fit cum impetu quodam, mox vero desinit rursus, & aliquo temporis spatio interposito reiterat, cum convulsivi ac spasmodici motus longe diutius continentur, illique a flatibus excitati vagi sine simulque cum murmure fiant. Ponamus ergo, menses jam deficere, conspici ventris intumescenciam peculiarem lentum capientem in dies singulos augmentum, turgere mammæ & manu pressas lacteum liquorem fundere, motum quoque subsentiri in utero abdomen tangentis manum ferientem: sane tunc nemo non concludet, foetum delitescere in matrice. Medici interim fama maligno sermone carpi atque lacerari non debet, si quando, his uteri gestationis essentia-

tialibus præsentibus signis, inobservabili frustretur errore, dum
 sueto partus termino elapso nullam in lucem edi foetum vi-
 det. Occurrunt enim in praxi interdum morbi graviditatem
 adeo exacte mentientes, ut ne Oedipus quidem latentem sub
 graviditatis larva morbum hariolari, huncque ab illa dijudi-
 care valeat. Et huc imprimis referri merentur Molæ magnitu-
 dine insignes, & particulares tubarum Fallopiarum, Ovario-
 rum, ipsiusque Uteri Hydropses. *Conf. Ephem. Nat. Cur. Cem. VI.
 obs. 74. it. Dn. Abr. Vateri Diss. de Graviditate apparente ex Tu-
 more Ovarii dextri enormi orta &c. Vitembergæ 1722. & Expe-
 rientiss. Dn. Dr. Schacheri Diss. de Virgine ascitica post Paracenthe-
 sin Purpura maligna exstincta Lips. 1725. habita.*

Th. XXIX.

Paucis quoque nunc attingendus erit rarissimus ille casus, *Simulatio*
 qui in vicinia nostra Ann. 1725. contigit; ubi uxor rustici pau- *Partus,*
 percula se gravidam esse imaginata sibi fuit; simulac vero ex *Puerperii*
 partus præterlapso termino & subsidente antea conspicuo abdomi- *& Superfec-*
 nis tumore persuasionem suam fuisse falsam cognovit, ne per ri- *tationis.*
 sum atque jocum ab aliis contemneretur, simulavit partum atque
 puerperium, a meretrice egena filiolum recens natam precibus ob-
 tinendo, supponendo, proque suo foetu venicando. Post aliquot
 vero septimanas se revera utero gestare sensit, quod aliis quidem
 patefecit, ita tamen, ut fraudem circa partum priorem commis-
 sum occultaret, cunctis insuetam hanc atque rem rarissimam mi-
 rantibus. Et gravida re ipsa fuit: nam quinto post præensum
 atque fictum partum mense sub veris partuum doloribus filiolum
 in lucem eadidit, prout omnes crediderunt, superfætatum. Neque
 enim aliter existimare quisquam poterat; & sane fraus hujus mu-
 lieris recta sine dubio mansisset semper, nisi meretrix tandem, cu-
 jus suppositivus erat infans, cum repetisset, & inquieta se veram
 ejus matrem esse indicasset, sicque inquisitorio judicio & patefa-

ctioni fraudis subministrasset ansam. Qua vero hæc mulier calliditate rem suam egerit, quibus mediis fuerit usa ne obstetrix post foetum præterse exclusum accedens, ne maritus in vicino pago degens accersitus, ne domestici aliive imposturam subsentirent, reliquasque circumstantias nosse qui cupit, adeat & evolvat *Dn. Patris Dissert. Epistolicam de Superfoetatione falso præterse ad Cl. Dr. Loffavium perscriptam & typis expressam Hamburgi 1727.* Decepti autem hic fuere omnes astutia mulieris. De suppositio enim cogitandi foetu causam fati justam habebat nemo; siquidem & superfoetationem esse possibilem a ratione non abludit, & aliquando eam contigisse experientia testatur. *vid. Diss. cit.* Quæstio igitur movenda foret, quomodo fictus partus a Medico sit detegendus? Verum, ut ingenue fatear, nisi vel obstetrix aliive ex abdominis non adeo peculiari, qualis competere gravidis solet, prægresso tumore, ex genitalibus inspectis, ex lactis defectu in mammis, aliquam suspicionem simulationis ceperint, & Medico hæc accurate indicarint, detectio talis fictionis medicinam profitenti est impossibilis.

Th. XXX.

*Abortus
simulatus,*

Ultimo loco sub simulationis morborum titulo breviter strictimque de Abortu ficto allegato etiam agendum esse arbitror. Siquidem exempla prostant, puellas æque ac mulieres, vel poenæ cujuscunque avertendæ aut saltem differendæ causa, vel ut alterius, quem effecisse abortum mentiuntur, famæ atque vitæ periculum struant, partum præcoccem atque immaturum simulasse. Certe *Rodericus a Castro Medic. Polit. L. IV. cap. IX. p. 257.* refert: *Scorium aliquod famosum, cum anno 1588. Olisippone relegaretur, & triremes, quibus vehi debebat, essent in procinctu, mixtura ex lacte & sanguine per lectum diffusa abortum simulasse.* Aliud exemplum videre est apud *Petr.*

Bo-

Borellum hist. & obs. 79. Cent. IV. p. 339. Et in non procul distante ab urbe nostra prædio quodam paucos ante annos rustici cujusdam uxor jussu Domini in carcere detenta vinculis constricta, se sub finem tertii a conceptione mensis passam fuisse abortum asseruerat, in qua vero breviter post mortu a Patrens instituta mox post obitum sectione neque abortus facti neque imprægnationis ulla vestigia reperiit, unde satis patuit, illam abortivum partum simulasse. Cujus observationis occasione cum jam *Anno 1723. de Abortus facti signis in matris, præsertim defunctæ, partibus generationi dicatis reperiendis Dissertationem sub Patris Moderamine defenderim:* licebit nunc mihi, quæ ibidem fusius sunt explicata, signa, omnem omnino paginam in simulato abortu dignoscendo absolventia, silentio præterire. Ex quibus tamen omnibus signis absentibus Medicus recte atque secundum conscientiam concludit, quoties simulationis istiusmodi suspecta occurrit mulier, eam neque abortum passam neque gravidam fuisse.

Th. XXXI.

Consideravimus hætenus morbos simulatos, & quomodo sint detegendi illi, indicavimus: jam ordo postulare videtur, ut in dissimulatos quoque disquiramus. Quemadmodum autem in simulatis morbis sanitas dissimulari solet, sic in dissimulatis vel hæc, vel alius plerumque, quam qui infestat morbus, simulatur, idque vel commodi obtinendi vel damni avertendi gratia. Ex quo conficitur, ad occultatum affectum detegendum magna opus esse prudentia, & historiæ morborum accuratissima cognitione. Hinc duo potissimum media observanda Medico erunt, quibus fraudulentiam aperiat. (1) Judiciose indagare convenit, an quævis essentialia symptomata adsint, quæ morbo, qui celari præsumitur, competunt. (2) Dispiciendum, an inseparabile quodpiam ab illo, quem æger falso profiteri videtur,

tur, morbo deficiat signum. Scopus interim meus in presentia non erit, cunctos recensere affectus occultatos, cum numerus eorum admodum sit magnus, sed eos duntaxat proponam, de quibus Medicus a Judice consultus dispicere tenetur ac testificari. Eos enim morbos propalare Medicum haud decet, qui bonum & legitimum ob finem v. g. ne fama aspergatur macula, ne retrocedat matrimonium &c. celantur ab agrotis, qui Clinici curationi se concrediderunt.

Th. XXXII.

*Maligni
morbi dis-
simulati.*

Caute quoque est mercandum Malignarum febrium ipsiusque Pestis initio. Imprudentia foret insignis, si Medicus, quamprimum unam tantum alteramve domum contagium occupat, statim multa de Epidemica gravissima lue blaterare civisque monere vellet, qui dubio procul metu ac terrore ex hac relatione perculsi summo ad contagiosas febres ipsamque pestem contrahendam facilius dispositi fient atque procliviores. Prudentiæ leges potius exigunt, eo tempore contagium dissimulare, ne publico majus inferatur damnum. Sed quando latius jam serpit malum, multasque jam ædes invastit vel Pestis vel Petechialis febris vel Dysenteria epidemica, nil amplius est celandum, sed omnis movendus lapis, ut malum præcaveatur, utque eliminetur ex urbe contagium.

Th. XXXIII.

Dissimulantur porro foedi sæpius morbi, scabies præcipue, scorbutus, Gallicaque lues, ne fama patiatur labem, neve honores impetrandi aut spes conjugii optati abeant in auras. Quare vel obliquam duntaxat opem a Medico exposcunt capitis dolorem alvique obstructions se pati conquerentes, putantque obtento cathartico remedio omnes impuritates sanguinis simul ac semel posse e corpore educi; vel pacionem cum illo faciunt de non divulgando affectu. Et certe tali

in

in casu Medicus taciturnitatem omnino debet serbare, nisi & ipse existimationem suam velit perdere apud alios, & ægros suæ fidei concreditos in famæ adducere periculum. Potius, si prudens est, alio, minus feodo, ægrum suum laborare simulabit morbo, id quod ipsi difficultatem haud pariet asserere. Nam v. g. si lue Gallica infectus salivationis sustinet curam, atque hæc methodus curationis aliis quocunque modo innotuerit: integrumne Medico est relictum asseverare, non affligi ægrum Neapolitana labe, sed desperata paralyti, aut amaurosi, in quibus tollendis malis salivatio pariter extremum sit refugium?

Th. XXXIV.

Sed e diverticulo in viam. Lubet nunc de Lue Venerea *Lues Galli-* dispicere, quatenus illam interdum dissimulant in conjugio *ca dissimu-* viventes, ne iudices vel mariti vel uxoris querulis delationi- *latæ.* bus moveantur, ut curent conjugium dissolvi divortio. Cautè hic ac circumspècte se gerat necesse est Medicus a Magistratu Politico in consilium vocatus, ne scorbuticos pro lue venerea affectis venditet, sicque miseris injuriam faciat. Magna enim cognatio impuræ huic labe cum scorbuto, inveterato præsertim, intercedit. Quapropter indicia quævis intime perspecta cognitaque esse debent, quibus utriusque affectus discrepantia manifestari queat. Nimirum scorbutus dolores excitat inconstantes admodum atque hinc inde discurrentes, qui nunc caput invadunt, nunc eo relicto in artus discedunt, iterum in alias partes delabuntur, frequenterque sedem suam mutant. At dolores veneræ luis, quo semel tyrannidem suam exercuerunt loco, ex eo non facile discedunt, sed actis altius radicibus diu admodum constanterque torquent atque affligunt; & vespertino præterea tempore, quando se reci-

G

pi-

piunt in lectum ægotantes, insigniter exasperantur, quod in scorbuto observare non solemus. Neque minus cephalalgia quidem sæpe scorbuticos invadit, quæ vero iterum subito recedit. In lue Gallica autem capitis dolor est magis fixus, simulque vespertino ac nocturno tempore insigniter exacerbatur; in progressu quoque mali dolores fixi nucham, brachia cruraque articulationes inter misere infestant, noctu augmenta capientes, a quibus scorbutici immunes relinquuntur. Scorbuticis etsi in variis externis faciei partibus pustulæ efflorescant, eæ tamem iterum vel sponte evanescent. Contra venerea in lue partes faciei nariumque interiores potius inficiuntur & excoriantur. Quantumvis & scorbutici non semper plane ab ejusmodi ulcusculis in partibus interioribus sint liberi. Ita recordatur Cl. Schacherus in Colleg. Pract. MSto cap. de Scorbuto puella, quæ ulcere narium laborabat, & decoctis lignorum tractabatur, bene ceterum valentis, nec aliis consuetis venereæ luis symptomatibus afflictæ. Meminit etiam ibidem Idem Celeberr. Auctor viri cujusdam Generosi, cui pustule in membro virili exorte erant, quæ cum improvide sinistreque essent tractatæ, inflammabatur scrotum, atque in glande foraminula conspiciabantur, neque tamen cephalalgia, neque exanthemata, neque artuum dolores, neque tophi nodique observabantur. Unde profecto iniquum fuisset, has personas in luis venereæ suspicionem adducere. Hæc enim frequenter ejusmodi nodos tophosque complicatos habet, qui a scorbuticis semper abesse consueverunt, nisi & iidem podagra simul laborent. Nec illæsa plane genitalia deprehenduntur eorum, qui malo Neapolitano sunt affecti, cum variæ erosiones, exulcerationes, bubones inguinum, inflammationes testium, imo ipsa gonorrhœa virulenta, & in sexu sequiori fluor albus animadvertantur. Interim scorbutus impuro accedente concubitu vel contagio ob præ-

di-

dispositos humores facile mutatur in hanc luem. Quibus rebus ita habentibus in casu suspecto hæc omnia non solum probe sunt rimanda & examinanda, inspectionem administrante in præsentia Medici obstetricæ aut Chirurgi, sed simul inquirendum est in vitam anteaquam omnesque circumstantias, ut innotescat, utrum ex impuro concubitu, an ex improvise sit contractum malum. Sciendum præterea & hoc est, eam venereæ luis speciem, quæ a coitu impuro oritur, cognitu longe esse faciliorem, quam illam, quæ sine concubitu contagioso initium sumit; hic namque non inchoat malum a genitalibus partibus, quod in priori specie semper contingit. Denique cum sæpe cum callidis in dissimulando & negando nobis res sit, callide etiam se Medicus gerat in examine quaestionibusque suis. Non enim interrogatio directa veram responsionem facile eliciet, sed ad obtinendum scopum sciscitationes indirecte potius formandæ erunt. Atque ut brevibus me expediam: Capitis, nuchæ, artuumque inter & circa articulationes, dolores fixi stabilesque, & vespertino nocturnoque tempore graviter exasperati signum luis Gallicæ inseparabile constituunt. Quare ex his præsentibus, non neglectis tamen reliquis indiciis, suspicionem de morbo occultato haud fuisse vanam, satis superque cognoscitur. Ponamus vero, ægrum nil quicquam de augmento dolorum circa definitum illud tempus scire velle, sed id audacter atque pertinaciter negare: superest, ut observetur probe, quanam ægri circa vespertinum & nocturnum tempus tam corporis quam animi sint actiones, & quomodo hæc cum diurnis, matutinis præcipue, horis correspondeant, an die sit agilior, vesperi vero inquietior? an noctu firmiter deliget caput, quam tempore diurno? item, an anxiiis gemitibus interturbetur somnus? Quæ omnia cum corporis, in-

speciōne perlustrati constitutione, collectivē sumta Medici renūciationem facile determinabunt.

Th. XXXV.

Scorbutus quoque, Gonorrhœa, Fluor albus, Ulcera, Epilepsia, variæque Deformationes, variis de causis sapius celantur & negantur ab ægrotis. Verum cum horum morborum detectio Medico nequit esse difficilis, de iis prolixum instituere sermonem supervacaneum foret. Necessum interim quandoque erit, ratione diurnitatis, qualitatis, materiæ, causæ morbificæ, nec non prognoseos in hos affectus paulo accuratius inquirere, ut quid de curatione sit sperandum appareat. Gonorrhœam & Fluorem album speciatim quod attinet, sedulo inquirendum, utrum virulentia quid alant, an secus? utrum cum erosione partium genitalium complicentur, an sine illa contingant? utrum denique conceptioni obfuturi sint hi morbi, an vero minus? Neque de puellis deformationem faciei, varos, lentigines ut celent, nunc coloribus atque pigmentis oblinentibus seu polluentibus potius, nunc exiguis emplastellis totum systema mundanum, vel carpenta, vel philosophicas bullulas in fronte atque genis mentientibus, nunc cutem mercuriali aqua frequenter abluentibus, eam tamen magis inde deœdantibus, noxamque dentibus, sanitati, imo interdum vitæ inducentibus, multa habeo, quæ dicam, nisi in illas merito quadrare notissimum versiculum *Oweni*:

*Quæ pictas geritis facies, vos jure potestis
Dicere cum Flacco; pulvis & umbra sumus.*

Th. XXXVI.

*Læsa Vir-
ginitatis*

Quoniam porro ad Virginitatem eminentiam a vitata illicitamque a læsa discernendam Judices Medicorum explorationes

tiones ac renunciaciones nonnunquam postulant, e re omnino erit, de virginitatis integræ ac læsæ notis breviter dispicere. Optimum autem (nisi fucum subfuisse maritus demonstrare queat,) & teste S. Sra. *Deuter. cap. XXII.* infallibile virginitatis illibate hæctenus servatæ signum cruentatio est linteorum a hymenis dilaceratione orta, primique concubitus tempore cæteris paribus se manifestans. Sed licet virginitatis physice consideratæ certissimum & indubium sit signum hymenis existentia, & vasculorum per circulum hunc membranaceum sparsorum primo cum mare congressu ruptorum stillicidium cruentum: ex utriusque tamen absentia non apodictice inferri potest, puellam se jam antea cum viro copulasse; cum nemini ignotum esse credam, ab aliis etiam causis hymenem posse lædi ac dilacerari, salva interim manente virginitate morali. Neque vero stillicidium sanguinis præsens nos semper certos reddit de virginitate illibata; multas norunt technas puellæ, quibus sexum potiozem decipiant, quas nisi evidenter cognoscamus in auxilium fuisse vocatas, ad dignoscendam virginitatem illibatam Oedipo conjectore opus videtur. Legi de artificiolis hæc meretur *Joh. Bapt. Sylvanius Lib. de his qui morbum simulant. cap. IX. Fort. Fidel. de Relat. Med. Lib. III. cap. I. & Hœchstetterus Decad. III. Obs. V. in Scholio.*

*Dis-
simu-
lacio & Si-
mulatio
amissa.*

Th. XXXVII.

Detectio denique Graviditatis occultatæ, haud infrequenter occurrentis, ex iisdem depromenda erit signis, sed præsentibus & collective sumendis, ex quorum absentia simulata imprægnationem judicari *Th. XXVIII.* docui; habito simul respectu ad gestationis tempus, & ad hymenem, si ad

*Dis-
simu-
lacio Im-
præ-
gnationis,
Abortus, &
Partus.*

in-

inspectionem ventris veniatur. *Consul. Dissertat. Inaug. Dn. Chalybæi de Ingravidatione Disimulata & Disimulandi Mediis sub Præs. Cl. Abrah. Vateri Vitembergæ 1724. habit.* Disimulacionem vero partus tam maturi quam præcoci præcipue quod attinet, eorum indicia poterunt desumi ex *Dissert. in Th. 30. allegata*, ad quam brevitatis ergo B. L. nunc remitto. De Abortu speciatim adhuc moneo, necessum quoque esse, in causas antecedentes probe inquirere, nec non rationem temperamenti ac constitutionis foeminae habere, ut innotescat, utrum is studio fuerit aut arte concitatus, an involuntarie acciderit. Quare etiam adhibita media considerare oportet, an indolis & efficaciam suam doseosve intuitu exturbare foetum ex utero petuerint.

S. D. G.

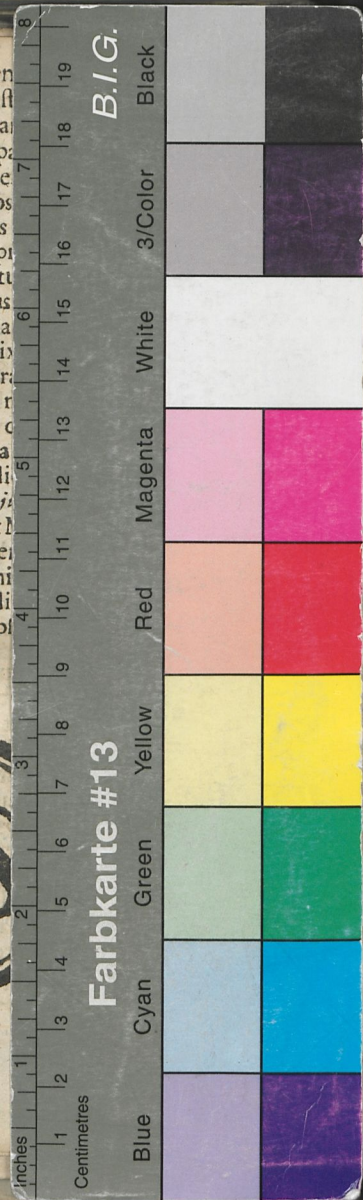
ULB Halle

004 367 324

3

DISSERTATIO INAUGURALIS 27
MEDICO-FORENSIS, 1728,1

DE
**MORBIS SIMULATIS
AC DISSIMULATIS,**

QVAM
DEO AUXILIANTE
IN ILLUSTRIS CHRISTIAN-ALBERTINA
PRAESIDE
PRO-RECTORE H. T. MAGNIFICO
**DN. CAROLO FRIDERICO
LUTHERO,**
MEDICINÆ DOCTORE ATQVE PROFESSORE
LONGE CELEBERRIMO
PATRONO AC FAUTORE SUO ÆTATEM VENERANDO,
PRO GRADU DOCTORIS
SUMMISQUE IN ARTE SALUTARI HONORIBUS AC PRI-
VILEGIIS LEGITIME AC RITE CAPESSENDIS,
DIE XXVII. NOVEMBRIS ANNO M DCC XXVIII.

H. L. Q. C.

PUBLICO ERVDITORVM EXAMINI SVBMITTIT
WILHELMUS HENRICUS
Saltschmiedt.

KILIE,
LITTERIS REUTHERIANIS.